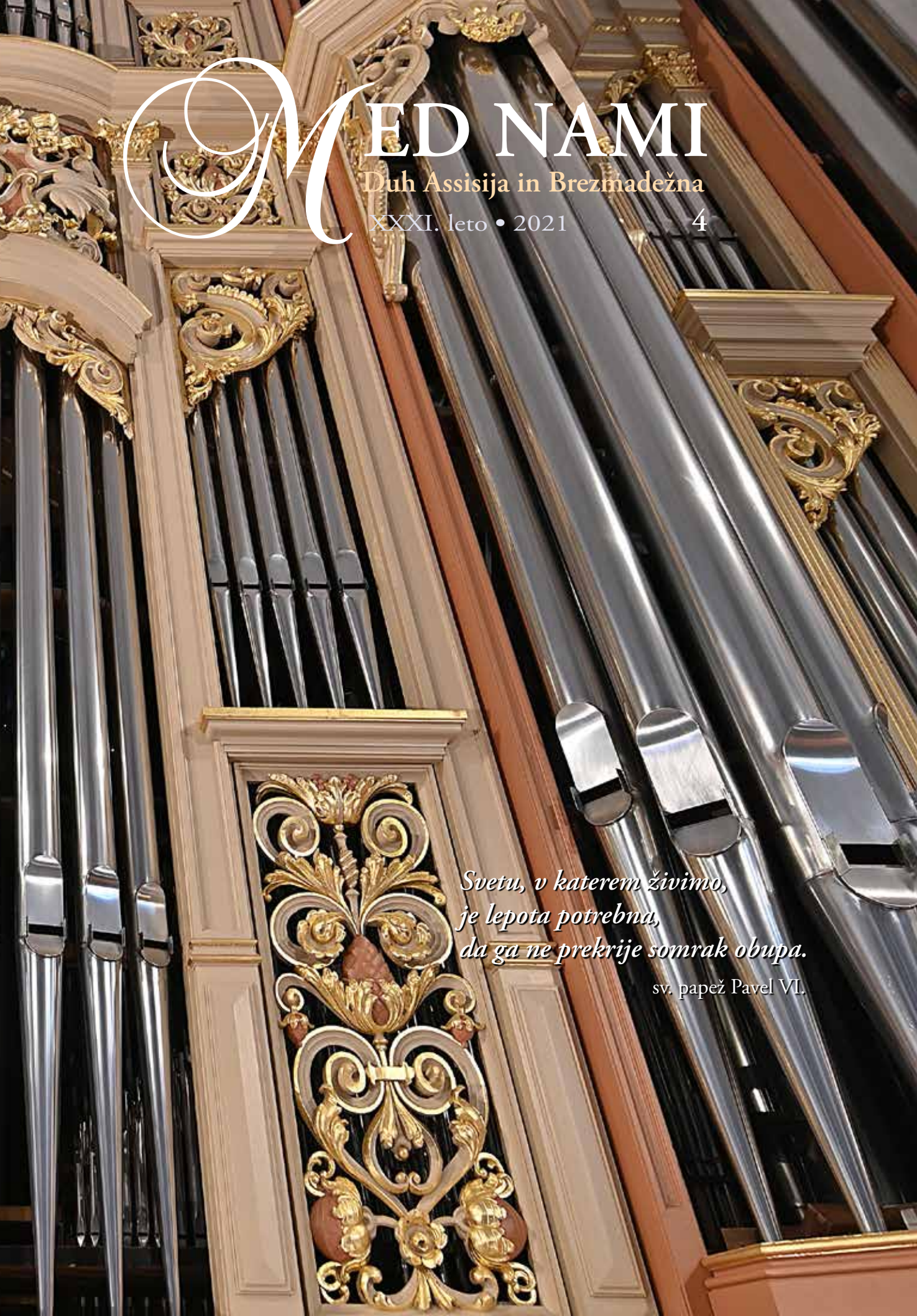

The background of the entire page is a photograph of an ornate organ. The organ features numerous tall, slender pipes with a metallic, possibly silver or chrome, finish. These pipes are set within a wooden frame that is heavily decorated with intricate carvings and gold leaf. The carvings include acanthus leaves, scrolls, and other classical motifs. The lighting is warm, highlighting the textures of the wood and the sheen of the metal and gold.

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXXI. leto • 2021

4

*Svetu, v katerem živimo,
je lepota potrebna,
da ga ne prekrije somrak obupa.*

sv. papež Pavel VI.

Kazalo

3	Uvodnik
4	Duhovni pogledi
6	Papež Frančišek Frančiškovim
8	Svetopisemske ikone
10	Luč svete Klare
12	Pogovor
15	Brezmadežna
17	Iz Frančiškovih revij
18	Biseri molitve
20	Frančiškov svetni red
24	Med minoriti
27	Utrinki iz Assisija
32	Otroci med nami
34	Reportaža
39	Utrip življenja
40	In memoriam
42	Obvestila

Naslovnica: *Orgle dajo bogoslužju posebno veličastje, z milobo razgibajo duše vernikov in jih napolnijo s skoraj nebeškim veseljem. Ko zapojejo vse piščali, zadoni nebeška melodija v skupni harmoniji in prav vsi deli tega mogočnega instrumenta sodelujejo pri svojem »poslanstvu«.*

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

Nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami in BREZMADEŽNA.
Izhaja štirikrat letno.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin Gašparič,
p. Igor Salmič, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek, namestnik
prov. ministra, p. Janez Šamperl, Neža Tomažič

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Igor Salmič, generalni definitor in generalni
asistent za CEF

Tehnični urednik: p. Danilo Holc

Fotografije: Ubald Trnkoczy, Boris in Samo Kham, Jože Jagrič,
Luka Biščak, Zdenka Golub, Helena Rebek, arhiv

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

Lektorica: Barbara Rodošek

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

ISSN 1854-7990

Hoditi skupaj

Hoditi skupaj ... lepo se sliši, a kaj to pomeni za Cerkev? To vprašanje je postalo zelo aktualno letošnjo jesen, ko je papež Frančišek razburkal svetovno javnost z napovedjo škofovske sinode, ki bo govorila ... kar o sami sebi, torej o sinodi oz. sinodalnosti. Tu ne gre samo za konkreten dogodek, temveč za pot, ki bo trajala vsaj dve leti. Ta proces se imenuje Za sinodalno Cerkev: občestvo, sodelovanje in poslanstvo in se je pričel s slovesnim odprtjem v Rimu 9. in 10. oktobra 2021, po krajevnih Cerkvah pa teden dni kasneje. Zaključil se bo s splošnim rednim zasedanjem škofovske sinode oktobra 2023 v Rimu.

Že beseda »sinoda«, ki izhaja iz grščine (syn-hodos) in pomeni skupaj na poti, nam pove nekaj bistvenega: o naravi in poslanstvu Cerkve ne bodo razmišljali samo »posvečeni«, samo »profesionalci«, kot bi lahko imenovali škofove in duhovnike, temveč celotno Božje ljudstvo, vsi krščeni, tisti »od blizu« in tisti »na obrobju«. Drugi vatikanski koncil je pred skoraj šestdesetimi leti spomnil na neizpodbitno resnico, ki je še do danes nismo v polnosti dojeli: »Nosilec

vere je Božje ljudstvo kot celota ... celotno Božje ljudstvo [je] udeleženo pri Jezusovem preroškem poslanstvu, in ker je maziljeno od Svetega Duha, se ne more motiti v stvareh verovanja.« (Dogmatična konstitucija o Cerkvi 12) Prava bomba! Cerkev v prvi vrsti ni hierarhija, temveč Božje ljudstvo oz. Kristusovo telo in le vsi skupaj smo nosilci vere. Najprej smo Kristusovi učenci in šele na podlagi tega so naše vloge porazdeljene. Sveti Avguštín je pred več kot 1500 leti svojim vernikom zaupal: »Za vas sem škof, z vami sem kristjan,« sveti Benedikt pa je sto let kasneje poudaril: »Gospod pogosto razkrije najbolj preudarno pot, po kateri je treba hoditi, tistim, ki v skupnosti nimajo pomembnih položajev.« Misli je na najmlajše člane v meniški skupnosti, a ta izraz lahko razširimo na vse Božje ljudstvo.

Celotna Cerkev je s sinodo tudi uradno poklicana, da razmišlja o sebi, o svojem načinu dela, o prioritetah, duhovnem blagru celotnega sveta, in to na krajevni, narodni, celinski in svetovni ravni. Nekateri upajo, da

bi omenjeni sinodalni proces lahko pripeljal tudi do tretjega vatikanskega koncila. Pustimo se presenetiti!

A pozor, s sinodo o sinodalnosti se ni odprla parlamentarna »razprava«, v kateri bi se po ustaljenih demokratičnih standardih iskala potrebna večina za sprejetje novih zakonov v Cerkvi. Nekateri kristjani imajo zmotno predstavo o tem in v svojem zanosu zdaj zbirajo »podpise« za revolucionarne spremembe v Cerkvi. S tem pa v središče ne postavljajo Božjega interesa, ampak predvsem lastnega. V resnici je Božje ljudstvo najprej poklicano k temu, da v ponižni drži prisluhne Svetemu Duhu in si zastavi vprašanje: K čemu nas danes, v tem zgodovinskem trenutku, kliče Gospod? Katera je smer, vizija, cilj? Zakaj se je treba obrniti na Svetega Duha? Ne iz pobožnih vzdihljajev, temveč predvsem zato, ker je Sveti Duh tista Božja oseba, ki zagotavlja občestvo, občestvo med Bogom in človekom ter med ljudmi samimi. Le v občestvu, kjer Boga prepoznam kot Očeta, drugega človeka pa kot brata in sestro, lahko razmišljam tudi o poslanstvu in nalogah Cerkve, drugače vse ostane le pri človeškem načrtu, ki se bo slej ko prej izjalovil.

V Cerkvi je bil v sinodalnem smislu v zadnjih desetletjih narejen pomemben korak naprej pri odnosu med papežem in škofi. Škofje tako niso le papeževi »pomočniki«, temveč so pravi nasledniki apostolov in so, skupaj s Petrovim naslednikom, tudi nosilci vrhovne in polne oblasti nad vso Cerkvijo. To spoznanje je pripeljalo do tesnejšega medsebojnega sodelovanja, saj se škofje pogosto srečujejo s papežem in skupaj razločujejo o prvenstvenih nalogah Cerkve. Sedaj moramo narediti še en korak dalje: izoblikovati večje občestvo tudi na relaciji papež – škofje – duhovniki – redovniki/-ce – laiki. Vsem je skupna krstna milost, ki nas je vcepila v Kristusa in nam vsem podarila duhovniško, preroško in kraljevo službo. In vsak na svoj način je poklican, da svetu prinaša Kristusa in svet pritegne h Kristusu. Če pa bomo to uspeli narediti skupaj na poti, bomo pred svetom veliko bolj verodostojni.

p. Igor Salmič

Sinoda za živo cerkev

p. Martin Kmetec, izmirski nadškof

V nedeljo, 17. oktobra, smo po vseh škofijah na svetu začeli sinodalni proces, ki se je začel na željo papeža Frančiška. Osnovni cilj tega procesa je poživiti Cerkev s tem, da se v razmišljanje o njeni prihodnosti vključijo vsi verniki: na eni strani najbolj preprosti in neuki, na drugi pa teologi, škofje, redovniki in redovnice, skratka vsi, ki so aktivno vključeni v pastoralno delo in življenje Cerkve.

Cerkev kot občestvo

Sinoda želi izraziti prvo in morda najpomembnejšo značilnost Cerkve, ki je v njeni občestvenosti. Cerkev je občestvo vernikov, ki verujejo v Jezusa Kristusa, živijo iz te vere v odnosu do svojih bratov in sester, pa tudi navzven, v odnosu do človeštva. To pomeni, da smo Cerkev šele skupaj, v bratstvu, in da je od naših odnosov odvisno, kako bo Cerkev živel.

Notranje telo Cerkve je resnična ljubezen, uresničena v življenju, tako kot je večna Ljubezen Sina do Očeta ali Očeta do Sina Sveti Duh – on je njuna večna edinstvo in enost. Eden od prvih ciljev sinode je torej edinstvo Cerkve. Kako težko je ugotavljati razdeljenost, ki jo povzročajo nekateri z razglaskanjem teorij, ki nasprotujejo cepljenju proti covidu. Njihove teorije nimajo ničesar skupnega z znanostjo; nimajo ničesar skupnega z resnico, da se človeštvo že več kot eno leto bori s pandemijo. Nadevajo si znak ideologije, jo upravičujejo s stranskimi učinki in

čudnimi nameni farmacije ter s pomočjo te ideologije prinašajo razdor v družbo in Cerkev. Našteli bi lahko še druge primere. Prav zato je sinoda res čas spreobrnjenja, ko se globlje zavedamo svoje pripadnosti Cerkvi. Globlje bi se morali zavedati dejstva, da nas s Cerkvijo veže vez krsta in vere v Jezusa Kristusa, ki je naš odrešenik, istočasno pa tudi odrešenik vsega človeštva. On je šel na križ tudi za tiste, ki mislijo ali verujejo drugače kot mi.

Sodelovanje vseh vernikov

Naslednji velik izziv sinodalnega procesa, ki se bo končal s sinodo škofov, je sodelovanje vseh vernikov v življenju Cerkve. Mnogi kristjani so navajeni prihajati v Cerkev kot v supermarket. Prideš, malo moliš in po potrebi plačaš mašo; razen kakšnega pohujšanja nas drugo ne zanima. Ne zanima nas, kako je z veroukom naših otrok, ne zanima nas, kako živijo mladi, ne zanima nas, kako Cerkev rešuje svoje finančne težave. Temeljno povabilo sinode je, da bi se preprosto znali pogovarjati, poslušati in izraziti svoje mnenje, izkušnje in predloge. Sinoda pomeni ustvariti možnost, da bi povedali, kaj mislimo o Cerkvi, o veri, o tem, kaj bi lahko izboljšali v svojem vsakodnevem krščanskem življenju. Na prvem mestu pa je poslušanje, kajti poslušanje bližnjega pomeni spoštovanje človeka in izraz dostojanstva, ki mu ga pripisujemo.

ga prinesiti kot daritveni dar pred Boga. Istočasno pa bomo morali z vsem srcem iskati odgovor v Božji besedi. Sodelovati pomeni pomagati si med seboj, da bi bolje razumeli Božjo besedo v luči sedanjega časa. Sodelovati pomeni videti, kaj je najbolj potrebno, in storiti to, kar je možno, seveda v harmoniji z občestvom, ob nenehnem prilagajanju in iskanju soglasja skupnosti.

Ko Frančišek naroča bratom, kako naj pridigajo, jim pravi, naj nika-
kor ne pridigajo v župniji, kjer jih duhovnik ne bi želel, tudi če bi bil še tako ubog in neveden. »In če bi imel tolikšno modrost, kakor jo je imel Salomon, pa bi našel revne duhovnike tega sveta, nočem proti njihovi volji pridigati po župnijah, kjer bivajo« (Op 7). To pomeni, da

Smisel sodelovanja v življenju Cerkve ni toliko v tem, da bi vsak počel vse, ampak v tem, da bi si znali posredovati svoje izkušnje, predvsem pa da bi vsak mogel izraziti, kako je živeti krščansko vero v svetu, kakšni so izzivi današnjih časov, katere probleme in pereča vprašanja prepozna, predvsem pa, kje je trpljenje. Vsi bi si morali prizadevati v razmišljanju o tem, kje so znamenja, da ljudi žeja po Bogu. Ta znamenja bi morali nenehno odkrivati in se spraševati o njih; seveda pa se moramo za to med seboj spodbujati in si odpirati oči. Če hoče Cerkev preživeti v sedanjem času, se bo morala soočiti z izkustvom sodobnega človeka, to izkustvo razumeti in

imamo Frančiškovi bratje in sestre veliko priložnosti za sodelovanje v sinodi, ker je ustroj naše miselnosti in medsebojnega sodelovanja osnovan na bratstvu. Frančiškovski pogled na Cerkev zaznamujejo ponižnost, sprava in skupno razločevanje.

Misijonski duh

Veliki, končni smoter sinode je misijonska zavzetost, ki bi morala biti nenehno navzoča v pastoralnem delu Cerkve. Cerkev je rojena iz oznanjevanja. Poslanstvo vsakega vernika je v tem, da sodelujemo v misijonskem prizadevanju Cerkve. Papež Frančišek govori o »izhodu«, in sicer se pojem nanaša na izhod Božjega ljudstva iz egiptovske sužnosti. To pomeni, da bi se morala Cerkev obnavljati s tem, da nenehno oznanja evangelij. Če bomo znali poslušati drug drugega, se učiti iz izkustva bratov in sester ter poslušati Božjo besedo, bomo pustili, da nas Božja ljubezen pretvori in nam da novih moči za vztrajno prizadevanje v pričevanju in sodelovanju za blago in prihodnost Cerkve. Cerkev ni zgradba, niso pogrebi, pač pa je živo občestvo, ki mora živeti, rasti in upati. Vsekakor pa smo povabljeni, da bi najprej v sebi začutili zavest, da je Cerkev odnosov edini življenjski prostor, kjer srečamo vstalega Kristusa, ki edini more dati našemu življenju vsebino in smisel.

Soudeležba vseh, vodi pa nas Sveti Duh

Nagovor papeža Frančiška povzel p. Milan Kos

V soboto, 9. oktobra, je v Vatikanu potekalo srečanje ob začetku sinode. Zbrane je nagovoril tudi papež Frančišek. Najprej je spregovoril o treh ključnih besedah sinode: *občestvo, soudeležba, poslanstvo*, nato pa je izpostavil še tri tveganja, do katerih lahko pride v tem času, če ga ne živimo kot čas milosti in če nismo odprti Svetemu Duhu.

Papež Frančišek je poudaril, da sinoda ni parlament, da sinoda ni raziskava o mnenjih. Sinoda je cerkveni trenutek in protagonist sinode je Sveti Duh. Če ni Duha, ne bo sinode. To sinodo živimo v duhu molitve, s katero se je Jezus obrnil na Očeta: »Da bi bili vsi eno.« (Jn 17,21) K temu smo poklicani: k enosti, občestvu, bratstvu, ki izhaja iz tega, da čutimo, da nas objema edina Božja ljubezen. Vsi – brez razlik – še posebej mi, pastirji, moramo, kakor je zapisal sveti Ciprijan, »ohranjati in trdno zagovarjati to enost, zlasti mi škofje, ki vodimo Cerkev, da bi pokazali, da je tudi škofovstvo eno samo in nedeljeno«

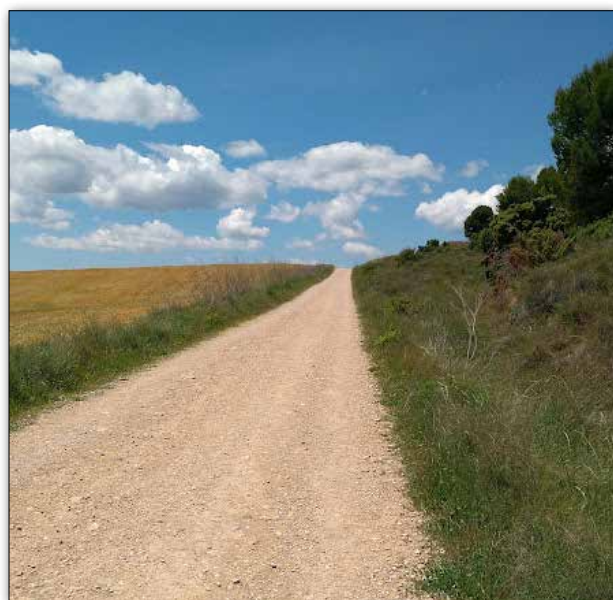
(De Ecclesiae Catholicae Unitate, 5). V edinem Božjem ljudstvu zato hodimo skupaj, da bi imeli izkušnjo Cerkve, ki prejema in živi dar enosti in se odpira glasu Duha.

Ključne besede sinode so tri: **občestvo, soudeležba, poslanstvo**. Občestvo in poslanstvo sta teološka izraza, ki določata skrivnost Cerkve in ki se ju je dobro spominjati. Drugi vatikanski koncil je pojasnil, da občestvo izraža samo naravo Cerkve, in hkrati dejal, da je Cerkev prejela »poslanstvo, da oznanjuje in vzpostavlja Kristusovo in Božje kraljestvo med vsemi ljudstvi. Tako je Cerkev na zemlji kal in začetek tega kraljestva.« (Lumen gentium, 5) Obstaja nevarnost, da bi občestvo in poslanstvo ostala nekoliko abstraktna izraza, če ne gojimo cerkvene prakse, ki izraža konkretnost sinodalnosti na vsakem koraku svojega delovanja ter spodbuja resnično udeležbo vseh in vsakega posameznika. Želel bi reči, da je obhajanje sinode vedno lepo in pomembno, vendar pa je resnično plodno, če postane živ izraz tega, da smo Cerkev, torej delovanja, za katerega je značilna resnična soudeležba. Soudeležba je potreba vere, ki jo prejmemo ob krstu. Kot pravi apostol Pavel, smo bili »v enem Duhu mi vsi krščeni v eno telo« (1 Kor 12,13). Če manjka resnično sodelovanje celotnega Božjega ljudstva, obstaja nevarnost, da bodo razprave o občestvu ostale pobožni nameni. Biti vsi soudeleženi: to je nepogrešljivo cerkveno prizadevanje! Vsi krščeni, to je osebna izkaznica: krst. Čeprav sinoda ponuja odlično priložnost za pastoralno spreobrnjenje v misijonarski in tudi ekumenski luči, ni izvzeta iz nekaterih tveganj. Navajam tri. Prvi

je **formalizem**. Sinodo se lahko skrči na nek izreden, vendar fasadni dogodek – kot bi gledali lepo fasado cerkve, ne da bi vstopili vanjo. Sinoda pa je pot dejanskega duhovnega razločevanja, ki se ga ne lotimo zato, da bi dali lepo podobo o sebi, ampak zato, da bi bolje sodelovali pri Božjem delu v zgodovini. Če torej govorimo o sinodalni Cerkvi, se ne moremo zadovoljiti z obliko, ampak potrebujemo tudi vsebino, sredstva in strukture, ki spodbujajo dialog in sodelovanje v Božjem ljudstvu, zlasti med duhovniki in laiki. Zakaj to poudarjam? Ker včasih v duhovniškem redu obstaja elitizem, zaradi katerega je duhovnik oddaljen od laikov. Zato je treba preoblikovati določene vertikalne, izkrivljene in delne poglede na Cerkev, duhovniško službo, vlogo laikov, na cerkvene odgovornosti, vlogo vodstva itd.

Drugo tveganje je **intelektualizem – abstraktnost**. Stvarnost ostaja na eni strani, naša razmišljanja pa na drugi: sinoda lahko postane neke vrste študijska skupina z učenimi, vendar abstraktnimi govori o problemih Cerkve in zlu v svetu; neke vrste »govor samemu sebi«, pri čemer se še naprej hodi površinsko in posvetno ter se na koncu ponovno zapade v običajne nerodovitne ideološke in strankarske opredelitve, s čimer se odmaknemo od stvarnosti svetega Božjega ljudstva, od konkretnega življenja skupnosti, ki so razkrojene po svetu. Nazadnje lahko pride tudi do skušnjave **nepremičnosti**: ker »se je vedno delalo tako«. Ta beseda je strup v življenju Cerkve – »vedno se je delalo tako«, bolje je ne spreminjati. Tisti, ki se gibljejo znotraj tega obzorja, tudi če se tega ne zavedajo, zapadejo v zmoto, ker ne vzamejo resno časa, v katerem živimo. Tvegamo, da se na koncu za nove težave sprejmejo stare rešitve: »krpo iz neudelanega blaga«, zaradi katerega nastane še hujša raztrganina (prim. Mt 9,16). Zato je pomembno, da je sinoda resnično nenehen proces; da v različnih fazah in od spodaj navzgor vključuje krajevne Cerkve v goreče in utelešeno delo, ki bo vtisnilo slog občestva in soudeležbe, ki ga zaznamuje poslanstvo.

Bratje in sestre, živimo torej to priložnost srečanja, poslušanja in razmišljanja kot čas milosti; čas milosti, ki naj nam v veselju evangelija omogoči, da doumemo vsaj tri priložnosti. Prva je ta, da se proti sinodalni Cerkvi ne bi napotili občasno, ampak strukturno: da bi šlo za odprt prostor, kjer se vsi počutijo kot doma in lahko sodelujejo. Sinoda nam ponuja tudi priložnost, da bi postali Cerkve poslušanja: da bi si vzeli odmor med svojimi ritmi, da bi ustavili pastoralne skrbi, da bi se zaustavili in prisluhnili. Poslušati Duha v adoraciji in molitvi (kako nam danes manjka molitev adoracije; mnogi so izgubili ne le navado, ampak tudi občutek, kaj pomeni češčenje); poslušati brate in sestre glede upanja in krize vere na različnih področjih sveta, glede nujne potrebe po prenovi pastoralnega življenja, glede znamenj, ki prihajajo iz lokalne stvarnosti. Končno imamo priložnost postaviti Cerkev bližine. Vedno se vračajmo k Božjemu slogu. Božji slog je bližina, sočutje in nežnost. Bog je vedno delal na ta način. Če ne pridemo do te Cerkve bližine z držami sočutja in nežnosti, ne bomo Gospodova Cerkev. Pri tem ne gre le za besede, ampak za prisotnost, da bi se vzpostavile večje prijateljske vezi z družbo in svetom; za Cerkev, ki ni ločena od življenja, ampak si naloži krhkost in revščino našega časa, oskrbi rane in zdravi potrta srca z Božjim balzomom. Ne pozabimo na Božji slog, ki nam mora pomagati: bližina, sočutje in nežnost.

Dragi bratje in sestre, naj bo ta sinoda čas, ki ga napolnjuje Duh! Potrebujemo namreč Duha, vedno nov dih Boga, ki osvobaja vseh zaprtosti, ponovno oživlja, kar je mrtvo, razvezuje verige, širi veselje. Sveti Duh je tisti, ki nas vodi tja, kamor želi Bog, in ne tja, kamor bi nas vodile naše ideje in osebni okusi. P. Congar je dejal: »Ni treba narediti druge Cerkve, treba je narediti Cerkev, ki bo drugačna.« In to je izziv. Za »Cerkev, ki bo drugačna«, odprta za novost, ki ji jo želi predlagati Bog, močnejše in bolj pogosto kličimo Duha ter mu ponižno prisluhnimo; hodimo skupaj, kakor želi On, ki ustvarja občestvo in poslanstvo: to je s krotkostjo in pogumom.

Skupaj na poti z Gospodom

Matjaž Celarc

Dinamika skupne poti (sýnodos) – z lepoto in preizkušnjami, z živostjo in postanki utrujenosti, z barvitostjo in temnimi sencami – sodi v osrčje Cerkve, skupnosti, ki jo k sebi kliče Gospod (ekklësia) in ki skupaj prepoznava Božji klic in načine, kako ta klic živeti v svetu. Dinamika poti omogoča rast na osebni in skupnostni ravni, s tem ko poslušaj in razločuje Božji glas od človeških glasov z namenom, da bi zmogli oblikovati skupnost, ki živi odprto za služenje in življenje po Jezusovem vzoru.

Urejenost Božjega ljudstva na poti

Dinamika poti od vsega začetka spremlja Božje ljudstvo, saj že Mojzes pravi: »Moj oče je bil blodeč Aramejec.« (5 Mz 26,5) Bog ne le da iskanje in blodnjo posameznika spreminja v pot odrešenja (prim. 5 Mz 26,8–9), temveč preko izvolitve posameznika izoblikuje svoje ljudstvo z namenom odrešenja vseh ljudi. Bog upošteva obdaranost in omejenost vsakega posameznika, a kljub temu, ali pa ravno zato, odrešuje človeka po človeku.

V starozavezni zgodbi Bog za svojega poslanca izbere Mojzesa (2 Mz 3,10), ki je vrednoten kot Božji prijatelj (2 Mz 33,11) in vreden posebnega spoštovanja (2 Mz 14,31). Mojzes sprejme vlogo voditelja, ki služi skupnosti, medtem ko se skupnost izoblikuje v procesu prečiščevanja. Vloga voditelja se pokaže v služenju skupnosti med prečiščevanjem skupnosti same.

Ob boku Mojzesovi preroški vlogi od vsega začetka stojita Aron in ne nazadnje Mirjam. Aron je sprva izvoljen za govorniško (2 Mz 4,27) in preroško službo (2 Mz 7,1), kasneje pa mu je zaupana duhovniška vloga (2 Mz 28,1sl.). Njuna sestra Mirjam pa sprejme preroško vlogo kot znanilka odrešenja s pesmijo ob prehodu čez Rdeče morje (2 Mz 15,20–21).

Nezaupanje in borba za moč znotraj tega osnovnega kroga izvolitve vodita k malikovanju (2 Mz 32,1–4) in zdravstvenim težavam (4 Mz 12,1–16).

Mojzes svojo vodstveno vlogo zaupa Jozuetu. Vzgaja ga kot svojega učenca, vendar je bistveno to, da mu Gospod po polaganju rok podeli duha modrosti (5 Mz 34,9). Poleg tega Mojzes postavlja poglavarje, da

bi mu pomagali pri vodenju skupnosti (2 Mz 18,25–26), in sedemdeset starešin, ki jim je podeljen Mojzesov duh z željo, da bi Gospod dal svojega duha nad vse ljudstvo (4 Mz 11,16–29). Ta želja, da bi vse ljudstvo preveval Božji Duh blagostanja in bi bila postava zapisana v srcu, spremlja preroke (Jer 31,31–34) vse do polnosti časa in Jezusovega daru Svetega Duha (Apd 2,36).

Obnovitev Božjega ljudstva

Evangelist Luka v Apostolskih delih prikaže, kako se zgodovina Božjega ljudstva nadaljuje v Jezusovem imenu in v moči Njegovega Duha. V treh opisih življenja prve skupnosti, t. i. povzetkih ali sumarijih, izpostavi, kako skupnost živi edinost in uživa Božji blagoslov v tem, da si verniki konkretno medsebojno pomagajo s podelitvijo imetja in življenj (Apd 2,42–47; 4,32–35; 5,12–16).

Najlepši opis povezanosti in celostne edinosti je mogoče zaslediti v besedah, ki spremljajo vnovični prihod Svetega Duha; namreč, da je bilo »srce in duša skupnosti eno« (Apd 4,32). V tej podobi odmeva ne le helenistični ideal prijateljstva, »prijatelja sta kot ena duša v dveh telesih«, temveč podoba zaveze, odnosa z Bogom, ki zahteva celostnost: »Ljubi z vsem srcem, vso dušo in vso močjo« (prim. 5 Mz 6,5). Obnovitev zaveze temelji na spreobrnjenju; na spoznanju Božjega delovanja v Jezusu, izpovedi vere ter krstu v Jezusovem imenu in moči Duha (Apd 2,38). Kakor skupnost raste zaradi Božjega delovanja (5,38–39), pa se življenje ohranja ob nauku apostolov in molitvah ter zakramentalni in konkretni podelitvi življenja (prim. 2,42).

Prečiščevanje Božjega ljudstva

Vsaka skupnost mora skozi proces prečiščevanja, da se znotraj različnih glasov razbere Božji glas in odkrije poslanstvo. To je na poseben način razvidno pri zakoncih Hananiju in Safiri, ki sta hotela pod pretvezo celostne podaritve svoj delež prodane imovine obdržati zase. Peter, ki zmore razbirati srca, spozna njuno neiskrenost. Ne očita jima pridržanja imetja, temveč način, s katerim sta pristopila do skupnosti. V ozadju je razdeljeno srce, ki ga ne napolnjuje Sveti Duh, temveč satan. Neiskrenost, pretveza, želja po izigravanju skriva željo po posedovanju

moči, življenja in oblasti. Tudi v prvi skupnosti kristjanov odmeva zgodba izvirnega greha. Vendar pa človek, ki želi manipulirati kot zakonca (5,3–4) ali posedovati Božje darove kot čarodej Simon (8,18–24), odstopa od vere v Boga in izstopa iz skupnosti, saj veruje v svojo ukano, praznino svoje krhkosti in ne more obstati.

Ta preizkušnja vodi v prečiščenje, v ponovno odkritje Božjega klica, ki kliče svojo skupnost Cerkev (ekklēsia: 5,11). Ob tem se pojavi strah v svoji dvopomenskosti. Na eni strani doživljamo grozo, nevero in nezaupanje apostolom, saj se nekateri skupnosti ne upajo pridružiti (5,12–13a), medtem ko rast števila mož in žena, ki se skupnosti pridružujejo, zaznamuje pozitivno konotacijo strahu – spoštovanje in vero, da je Bog navzoč in deluje v tej skupnosti, kar poudarjajo ozdravljenja in širjenje skupnosti (5,13b–16).

Božje ljudstvo v skupnem iskanju Božje volje

Skupnost vernikov raste z različnimi darovi in vlogami. To je poudarjeno z raznovrstnostjo sovpadajočih izrazov: apostoli in starešine (15,2), mladeniči (5,6,10), sedem služabnikov mize (6,3), evangelist (21,8), preroki, učitelji in poslanci (13,1–3), starešine, nadzorniki, škofje (20,17–38).

Skupnost je prežeta z darovi Duha, vero ter z željo po skupni razrešitvi nastopajočih vprašanj. Ključna dilema, s katero se je morala skupnost soočiti pri svojem misijonskem delovanju, je bilo vprašanje obreze poganov kot pogoja za polno sprejetost v skupnost vernikov. Spor privede do srečanja odposlancev iz Antiohije ter apostolov in starešin v Jeruzalemu (15,1–5).

Pogovor poteka urejeno, saj zadevo preučijo zbrani apostoli in starešine (15,6). Namen je prisluhniti in razpoznati delovanje Duha v danem trenutku. Najprej prisluhnemo podelitvi Petra in Pavla, zatem pa presoji, ki jo Jakob svetopisemsko utemelji (15,7–21). Ključna razrešitev ni zgolj človeški dogovor (15,25: homothymadón), temveč spoznanje Božjega delovanja in Božje volje (15,28). Odločitev je sad iskrenega razločevanja celotne skupnosti, in sicer v službi Cerkve, ki želi Kristusovo novost ponesti v svet. Bog, ki preseneča z darom Duha (10,44) in poslanstvom v srce poganstva (16,9–10), vedno znova vodi skupnost k življenju v konkretnih situacijah. Tako skupnost lomi kruh kot spomin na Jezusovo daritev (20,7) ali zgolj z namenom preživetja (27,35). Vse to je del resničnosti Izraelovega upanja in resničnosti Jezusovega vstajenja (26,6), ki je vedno povabilo k poslušanju, spreobrnjenju in življenju (prim. 28,24–28).

Dinamika poti – od izvolitve do prenovitve – temeljno spremlja Božje ljudstvo. Vse to nosi pečat, vendar ne ekskluzivnosti, temveč poslanstva služenja skupnosti in človeštvu. Bog na ta način kliče posameznika, različne skupnosti in ne nazadnje ves svet v globino odnosa z Njim in sočlovekom. Vsak je povabljen, da z iskrenim srcem odkrije Božje darove in poklicanost, s katero sme pomagati k urejeni rasti Božjega ljudstva, ki skupaj stopa proti Očetovemu domu.

Skupaj na poti proti nebeški domovini

Sestre klarise

Življenje vojskujoče se Cerkve je veliko romanje proti svetišču večne domovine, novemu Jeruzalemu. Asiška svetnika sta to zelo dobro razumela, saj sta nenehno poudarjala, da služita Cerkvi skupaj s svojimi brati in sestrami.

Tomaž Čelanski je v uvodu Legende svete Klare zapisal: »Svet se je postaral in vera je otemnela. Življenje je kot otopelo, gorečnost je pojenjala, zablodam časa so se pridružile pregrehe ljudi. Tedaj je Bog, ki ljubi ljudi, po skrivnostnem načrtu svojega usmiljenja v Cerkvi obudil dva nova redova – Frančiškovega in Klarinega – in z nji ma poživil vero in prenovil krščansko življenje.« Danes je stanje v svetu še veliko težje kot takrat. A Bog kliče mene in tebe, da bi poživila usihajočo vero ter prenovila krščansko življenje s hojo po že utrjeni poti »asiških ubožcev« – poti pokore, molitve in zadoščevanja za svoje grehe in za ta grešni svet! Tako bomo z Marijo tolažili Kristusovo prebodeno Srce, ki iz ljubezni do nas še vedno utripa in krvavi v skrivnosti presvete evharistije.

Sv. Klara je pismu sv. Neži Praški nakazala, kaj je njen poklic v srcu Cerkve: da bi bila s svojimi sestrami v molitvi

in tihi daritvi »opora slabotnih udov Gospodovega skrivnostnega telesa«. Tega poslanstva se je zelo dobro zavedala, zato je bilo njeno življenje rodovitno za vso Cerkev in še vedno bogati vse člane Cerkve.

Klara in sestre so si prizadevale, da sta v skupnosti vladali sestrinska ljubezen in edinost, saj se ljubezen, ki vlada v njej, prelija navzven in dviga druge k Bogu. V Vodilu jasno opominja svoje sestre, naj se varujejo vsake prevzetnosti, nečimrnosti, nevoščljivosti, lakomnosti ter prizadevnosti in skrbi za ta svet, opravljanja in godrnjanja, nesloge in razdeljenosti, ter jih spodbuja, naj si vedno prizadevajo, da bodo med seboj ohranile edinost vzajemne ljubezni, »ki je vez popolnosti«. Jezus je dejal klarisi s. Mariji Presvete Trojice: »Med seboj se morate ljubiti in si pomagati. Toda za vas ljubezen ni v tem, da si življenje kolikor mogoče olajšate, mar ste za to prišle v samostan? Za vas je ljubezen v tem, da se med seboj utrjujete, razsvetljuje, da navajate druga drugo k zvestobi do vašega svetega Vodila, k plemenitemu sodelovanju pri zadoščevanju za grehe, k velikodušnemu ubožanju, zato da mi omogočite življenje med vami.«

tiste, ki so zašli, ponovno pripeljali na pot, ki vodi v Očeto vo hišo. Na strmi poti, ki vodi v nebo, se trdno oprimo »trojno pletene vrvi« – Božje besede, svetega izročila in cerkvenega učiteljstva – ki se nikdar ne strga, ter naših vodil, ki v Cerкви že več kot osem stoletij rojevajo obilne sadove svetosti. To je zanesljiva pomoč, da se ob vzponu na Sionsko goro, držeč se te Božje vrvi – ki je kakor močna »zajla« za planince visoko v gorskih stenah – gotovo ne bi izgubili v megli in temini, med donečim grmenjem tega sveta, ki nas z vseh strani zaslepljuje in napada z vsemi mogočimi podobami,

Naša sebičnost, ki jo podžiga še hudobni duh, ki nas hoče na vse načine razdeliti in osamiti, da se ne bi razumeli, nas nagiba k temu, da drug drugemu večkrat nasprotujemo, tudi pod domnevnim videzom dobrega, kar pa je pogosto le prikrito samoljubje in prevzetnost. S tem pa se ruši naša bratska edinost. Takšna razdeljenost danes postaja vedno bolj očitna in boleča ...

Pot, po kateri so hodili svetniki, pa je popolnoma drugačna. Po zgledu Božje Matere so si prizadevali za darovanjsko ljubezen, ki pozablja nase: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po Tvoji Besedi.« Tako so z Njo hodili po poti za Njenim Sinom, povezani z ljubeznijo, v molitvi in pokori. Podobno so naši predniki na velika romanja pogosto hodili v »procesijah« – združeni v molitvi ter ljubezni do Boga, nebeške Matere in bližnjega, kakor je Marija naročila že sv. Bernardki, ko se ji je prikazala v revni masabielski votlini: »Pridite semkaj v procesiji!« Na našem romanju proti nebeški domovini bodo tako močnejši podpirali šibke in vodili tiste, ki se ustavljajo, da bi vsi skupaj prišli na cilj. Premalo se zavedamo, kako močno smo kristjani povezani med seboj, saj smo eno Kristusovo mistično telo. Greh ali krepost enega vplivata na celotno Cerkev. Naša odgovornost pred Bogom je velika! Poklicani smo k svetosti in k temu, da drug drugemu pomagamo hoditi na poti posvečenja ter izpolnjevanja Božjih in cerkvenih zapovedi, življenja po svetem evangeliju Jezusa Kristusa.

Najlepši zgled za to najdemo pri Mariji, Materi učlovečene Besede, nevesti Svetega Duha. Ona nam bo pomagala in nas vodila po poti izpolnjevanja svetega evangelija »brez razlage«, kot je poudarjal sv. Frančišek. Po tej poti je zvesto hodila tudi sv. Klara, za katero pravijo, da je bila najodličnejša podoba Božje Matere. K takšnemu posne-manju Marijinih kreposti smo poklicani tudi mi vsi.

Kot bratje in sestre si torej drug drugemu pomagajmo, se bratsko opominjamo, da bi z besedo in zgledom

novicami, zvoki, idejami in ideologijami ter nas oslepljuje in oglušuje za Božje, večno, sveto ...

Bratje in sestre, po poti odrešenja hodimo skupaj, v zapnem češčenju presvete evharistije in Matere Marije, ter molimo drug za drugega! »Ozirajmo se v nebesa, ki nas vabijo; vzemimo svoj križ in hodimo za Kristusom, ki hodi pred nami. Kajti po mnogih raznovrstnih stiskah bomo po njem vstopili v Njegovo slavo.« (sv. Klara)

Zvezda repatica naj nas popelje k Novorojenemu

Pogovarjal se je p. Janez Šamperl

*Hvaljen, moj Gospod,
v sestri luni in zvezdah;
ustvaril si jih na nebu jasne,
dragocene in lepe.*

Boris in Cvetka Kham, mož in žena, ata in mama, dedek in babica, profesor in profesorica, Frančiškova navdušenca, asiška romarja, asiška oljkarja, prostovoljca in še in še. Boris že 21. leto na radiu Ognjišče ureja in vodi oddajo o zvezdah, ki so obema zelo blizu. Zato sem za ta intervju pripravil prgišče »zvezdnatih« vprašanj, njuni odgovori pa so zarisali pravo malo ozvezdje, poimenujmo ga Khamovo.

Frančišek je v Sončni pesmi zapisal: »Hvaljen, moj Gospod v sestri luni in zvezdah ...« Kako jih hvalita, vidita, doživljata vidva?

Boris: Ustaviti korak, se umiriti in zreti v Božje stvarstvo je pomemben del moje biti. Kjerkoli sem, v mestu, na deželi, ob morju, v gorah, sem del Stvarstva, ki je veličastno in smotno urejeno. Ko ob večerih sam stojim ob teleskopu nekje zunaj mesta (Kurešček, Vršič, Mangart ...) in me obdaja tišina, poskušam strmeti v prostranstva vesolja in se čudim naravnim zakonitostim, ki vladajo. Ob tem se velikokrat spomnim na Knjigo modrosti in na odlomek Ustvarjene reči vodijo k Stvarniku (Mdr 13,1–9) ter na misel filozofa Janeza Janžekoviča: »Tudi preprost človek, nešolan človek, ki ima bistre oči, uvidi, da narava ni slepo mešanje snovi, marveč da je v njej marsikaj tako pametno in duhovito zasnovanega, da daleč prekaša vse, kar je zmožen ustvariti človeški razum.«

Cvetka: Kar pomnim, so bile zvezde zame nekaj posebnega. Kot majhni otroci smo na domačem dvorišču zvečer zrl v nebo in iskali Veliki voz in Severnico. V gimnaziji smo šli s profesorjem za matematiko v observatorij na Golovcu. Potem sem srečala Borisa in zvezde so postale del mojega življenja. V spomin mi prihajajo noči ob teleskopu – midva sama ali pa v krogu družine (še posebej z vnuki), s prijatelji, dijaki. Nekaj prav posebnega pa je občudovanje utrinkov v temnih nočeh. V samotišču Carceri nad Assisijem je upodobljen sv. Frančišek s prijatelji; ležijo na tleh in občudujejo zvezdno nebo. Z njimi se zahvaljujem Bogu, ne samo za zvezde, ampak za celotno Stvarstvo in da smemo biti tukaj, doživljati vse to ter se Bogu zahvaljevati.

Kolikokrat sta zrla zvezdnato asiško nebo?

Boris: Enajstkrat sem ob različnih priložnostih pil asiškega duha in srkal Frančiškovo karizmo. Frančiškovo sporočilo »mir in vse dobro« je v mene najbolj prodrlo, ko sem bil v Assisiju kot oljkar. Pri tem me je prevzemala sla oljk po življenju, kajti zgodilo se je, da sem pri obrezovanju oljk prišel do že zelo stare oljke. Bila je skrivenčena in imela je skoraj votlo deblo, a na njej so bili novi poganjki. Pustil sem jo živeti.

Assisi je najmočnejša dimenzija, ki prodira vate, če odpreš vsa vrata svoje notranjosti, srca. Narediti moraš najtežji korak – biti ponižen, prisluhni moraš Božjemu glasu. Večkrat sem zamišljeno stopil proti baziliki in se po stopnicah spustil v kripto – grobnico, kjer počiva Frančišek. Poiskal sem si prostor v kotu in zrl v steber, ki se dviga do stropa in v katerem so svetnikov ostanki. Počasi me je prevzemal občutek, da se iz te globine zemlje dviguje duhovnost sv. Frančiška proti nebu, prodira v prvo in drugo baziliko skozi oltarno mizo in naprej

po obeh cerkvah ter nato ven v svet. Sklenil sem roke in molil. V začetku so skozi prste drsele jagode rožnega venca, toda polagoma je molitev rožnega venca zamrla. Ostala je le misel na Frančiška in pogovor z njim, ki je ljubil Kristusa do konca. To mi je blizu.

Cvetka: Prvič smo se v Assisiju na kratko ustavili s prijatelji med vrnitvijo iz Pompejev in Rima, nato sva bila še trikrat z minoriti na romanju. Šele potem se je začelo pravo doživljanje Assisija, ko nas je p. Janez Šamperl povabil kot prostovoljce obirat oljke. Od leta 2015 do 2019 smo bili tam vsako jesen in skoraj vsako pomlad. Jeseni smo obirali, spomladi pa obrezovali oljke in čistili oljčnik. Assisi je že sam po sebi čudežen kraj; če ti Bog nakloni milost, da lahko živiš med oljkami, pa ni besed, ki bi opisale občutke. Te oljke, sončni zahodi in nešteto zvezd nad Frančiškovim mestom pa prijaznost in domačnost patrov iz Svetega samostana so nepozabni spomini. Upam, da ne samo spomini ...

Prostovoljstvo je dvosmerna pot: v eni smeri poskuša dobrohotno dajati, kar je dani trenutek potrebno, v drugi smeri pa prejemaš duhovno moč in rast v dobrem.

Katera oseba vama trenutno pride na misel, če slišita stavek »Ta človek pa je prava zvezda«?

Oba: Trenutno gotovo p. Miha! Na letošnjo misijonsko nedeljo sva se udeležila molitvene ure in maše na Vidmu. Ob tej slovesnosti, ki je bila posvečena p. Mihi Drevenšku, sva se spomnila svojega prvega srečanja z njim v Polhovem Gradcu, kjer je imel koncert s skupino, ki jo je pripeljal iz Zambije. Naslednji korak je bil, ko je šel sin Iztok dvakrat v Zambijo kot prostovoljec, saj mu je pomagal pri uvajanju računalniške tehnologije. Ob vrnitvi nam je sin z navdušenjem in vnemo razlagal, kako p. Miha uresničuje svoje poslanstvo. Kasneje smo se srečali z njim pri nas doma, ko nas je obiskal.

Boris: Potem pa prva in druga knjiga o njem; začutiš, kaj je poslanstvo kristjana. P. Miha je bil luč v temi.

Cvetka: Ko sem prevajala iz angleščine odlomke iz knjige, ki so jo o p. Mihi Drevenšku napisali Zambijci, me

je prevzelo, kako ga je enako kot Zambijci doživljal tudi Iztok. Prav p. Miha je zame tista zvezda na Božjem nebu, ki kaže pot in nas uči živeti. Njegov zeleni klobuček, ki sem ga prinesla z Vidma, me bo opominjal, da je človek samo to, kar je pred Bogom.

Kdaj sta se srečali vajini zvezdi?

Oba: V sedemdesetih letih prejšnjega (drugi vatičanski koncil) stoletja so se razvijale študentske skupine v okviru Cerkve na Slovenskem. V tem času sva bila aktivna pri tem ubiranju novih poti v Cerkvi. Pater Hieronim Žveglič naju je povabil, da sva aktivno sodelovala pri ustanavljanju študentske skupine pri frančiškanih na Tromostovju. Tako sva se v tej skupini srečala in počasi začela skupno pot. V sveti zakon sva stopila leta 1974 in si ustvarila družino s petimi otroki. Želela sva si družino, ki bo povezana med seboj in z Bogom. Za rast v duhovnem življenju in za premagovanje čeri skupnega življenja nama je bil v veliko oporo jezuit p. Radogost Grafenauer. Redno naju je obiskoval in naju spodbujal k molitvi. Ob tem pa smo že takoj na začetku zakonskega življenja s prijatelji iz »tromostovske« skupine oblikovali zakonsko skupino. Dobivamo se enkrat na mesec, čas pa posvečamo molitvi, Svetemu pismu in razgovorom o aktualnih temah. Znamo pa se tudi skupaj povesečiti. Skupina ni velika in nima stalnega duhovnika, seveda pa kakšnega občasno povabimo. Pomembno se nama

zdi, da skupaj vztrajamo že šestinštirideset let z vzponi in padci. Tudi v času korone se srečujemo in se imamo lepo, pa čeprav samo po Zoomu.

Za naju pa je najbolj pomembno, da sva skupaj na vlaku življenja, ki je včasih počasen, drugič zaškriplje, potem pa spet odbrzi naprej proti novim izzivom in v objem Kristusa in njegove matere Marije.

Boris: Za duhovno rast in spodbudo sva poromala tudi k sv. Ignaciju Lojolskemu s p. Vilijem Lovšetom. Sam sem nekako združeval jezuitsko in Frančiškovo duhovnost. Danes čutim v sebi bolj frančiškovo duhovnost in je jezuitska v ozadju, bolj kot težnja po poglobljenem študiju in razmišljanju o razvoju veselja (tu me navdušuje knjiga Ali bi krstili nezemljana avtorjev Guyja Consolmagna in Paula Muellerja, jezuitov na papeškem astronomskem observatoriju).

Pod kakšno zvezdo sta rojena?

Cvetka: Če se zavedaš Božje milosti v svojem življenju, lahko rečeš, da si rojen pod srečno zvezdo. Mene mora imeti Bog zelo rad, saj me kljub vsem napakam obsipa z ljubeznijo. Recimo, da lahko kdaj kot prostovoljka kaj malega pomagam. Prav vsakič dobim nazaj neskončno več, kot je moje delo vredno. V veliko veselje mi je tudi klekljanje, ki mi poleg tega, da je že samo po sebi užitek, omogoča, da skupaj naredimo kaj lepega (npr. prt za Lurd ali pa prti za Brezje, za ljubljansko stolnico in za frančiškansko cerkev pri Tromostovju). Sklekljaš en čisto majhen delček in prispevaš k nečemu velikemu. In moje vrednote? Bom ponovila kar znani stavek, ki ga je tako rad ponavljal žal že pokojni prijatelj in asiški oljkar Roman: »Če je Bog na prvem mestu, je vse na pravem mestu.« To bi rada dosegla.

Kaj vama naznanja zvezda repatica?

Oba: Prazniki, še posebej božič, so poseben čas milosti. Takrat se Bog dotakne Zemlje in jo blagoslavlja. Samo zavedati se moraš globine in pomena praznika ter se duhovno pripraviti nanj. Res škoda, da nam zunanji blišč vse to kviri. Letos bo ravno v času pred božičem na nebu spet zvezda repatica (komet C/2021 A1) – pa **naj nas vse popelje v Betlehem k novorojenemu Detetu.**

BREZMADEŽNA

Postanimo Božje orodje v rokah Brezmadežne

Avgusta je minilo 80 let, ko je sv. Maksimilijan Kolbe v Auschwitzu daroval življenje za družinskega očeta. Ob tej obletnici je generalni minister minoritskega reda napisal članom reda in vsem častilcem Brezmadežne priložnostno pismo. V njem osvetli Kolbejev apostolat in popolno izročitev Brezmadežni. Obenem tudi nas vabi, da ga posnemamo in se izročimo Brezmadežni. Naj k temu pripomore tudi to pismo, ki ga v celoti objavljamo.

Rim, 9. avgust 2021

Spominsko pismo ob 80. obletnici smrti svetega Maksimilijana M. Kolbeja in 50. obletnici njegove beatifikacije

Vsem bratom reda
Vsem romarjem

*„Bog je ljubezen;
kdor ostaja v ljubezni, ostaja v Bogu
in Bog ostane v njem.“
(1 Jn 4,16)*

Dragi bratje,

osemdeseta obletnica smrti svetega Maksimilijana Marije Kolbeja in petdeseta obletnica njegove beatifikacije sta priložnost za razmislek o njegovi duhovni dediščini, ki je bila zaznamovana z ljubeznijo. Njegovo ujetništvo v koncentracijskem taborišču Auschwitz, ki se je končalo s smrtjo v bunkerju lakote, je za nas sicer absurden zgodovinski razlog, ki poudarja njegovo dejanje svetosti in ljubezni.

Temina celice, ki jo razsvetlujejo molitveno pričevanje svetega Maksimilijana in njegove tolažilne besede, namenjene nesrečnim sojetnikom, iz kraja, ki simbolizira nerazumnost človeka, naredi oltar, na katerem se povzdigne človeško in duhovniško dostojanstvo Frančiškovega brata, da bi razsvetlil „to težko stoletje“, kot je dejal sveti Janez Pavel II.

Pot ljubezni

Brezpogojna ljubezen je najjasnejše znamenje, ki je zaznamovalo življenje našega svetega mučenca.

Najprej ljubezen do Božje Matere, ki je napolnila srce malega Rajmunda – še kot otroka – in ki ga je v najstniških letih pripeljala do nošnje minoritske redovne obleke; predanost, s katero se je posvetil svoji vzgoji in študiju; sposobnost, s katero je kljub svoji mladosti znal razlagati dogodke tistega posebnega zgodovinskega obdobja; poleg tega je imel ljubezen do redovniške skupnosti, saj se je odločil, da bo svoje življenje kot katoliški duhovnik

živel na pristen način; povrh tega je imel ljubezen do človeštva, o čemer priča njegovo neutrudno delo za evangelizacijo in zavzemanje za pravilno oblikovanje vesti ljudi svojega časa. Dosegel je dar posvetitve Brezmadežni Mariji, ki ga je z misijonarsko gorečnostjo podelil Cerkvi in svetu, in končno ljubezen do popolne daritve v mučeništvu. Vse to ni zgolj delo človeške volje, ampak je krepostna pot, ki priča o izkušnji Božje ljubezni kot temeljne spodbude v življenju svetega mučenca.

Preroška navzočnost

Globoka ljubezen, s katero je sveti Maksimilijan posvetil svoje bivanje Brezmadežni, da bi ji bil „podoben“, in trajna daritev njegovega življenja bratom in sestram preroško usmerjata pomen našega življenja.

Ključ za razumevanje tega preroštva ni v tem, da smo krepostni (saj bi tvegali, da nam to ne uspe), ampak da „ljubimo“: da smo verniki, polni ljubezni do drugih. To je pot naših dni: darovati se v velikodušnosti kot daritev, ki se daruje in je vseč Bogu.

Preroška Božja navzočnost, ki jo je živel sveti Maksimilijan, ni nič drugega kot navzočnost Božje ljubezni, ki je postala odrešenjska zgodovina za ljudi njegovega časa.

Papež Francišek piše: *„Zgodovina kaže znake nazadovanja. Razplamtevajo se anahronistični konflikti, za katere se je zdelo, da so zastareli, ponovno se pojavljajo zaprti, razjarjeni, zamerljivi in agresivni nacionalizmi ... in vsak dan se je treba boriti za dobroto, pa tudi ljubezen, pravičnost in solidarnost ...“* (prim. Vsi smo bratje/Fratelli tutti, 11).

To je preroštvo: v svetu, ki ga vodijo različni sistemi sebičnih interesov in razčlovečenih režimov, živeti in pričevati o ljubezni, dobroti, dostojanstvu in odločilnem zavzemanju za druge.

Nova bitja v rokah prvega odrešenega bitja

Morda nikoli ne bomo mogli dospeti do popolne posvetitve Brezmadežni, kot je to storil naš svetnik. Mnogi so upravičeno poudarjali, da to ni bilo preprosto pobožno dejanje. Osebnostno menim, da je njegova popolna posvetitev Brezmadežni najbolj vzvišena pobožnost: popolna, eksistencialna, resnična prepustitev našega življenja Bogu po zgledu Brezmadežne, ki se je popolnoma prepustila delovanju Svetega Duha.

Zato v tem „težkem stoletju“ ne gre le za altruizem, temveč za to, da postanemo nova bitja. V prvem bitju, ki je bilo odrešeno zaradi zaslug njenega Sina, v Mariji Brezmadežni, lahko tudi mi postanemo nova bitja, če obnovimo svojo krstno posvetitev. To je krščanski način, da našemu stoletju ponudimo novost življenja: sami postanemo novi ljudje, da bi ustvarili nov svet.

Naj nas oče Kolbe nauči, da se ne bomo bali sanjati, kajti z Brezmadežno je mogoče narediti velike stvari.

Zaključek in pozdrav

Ob koncu tega pisma bi rad z upanjem in zaupanjem pogledal na dar svetosti, ki ga je Bog vzbudil v svojem služabniku svetem Maksimilijanu.

Obračam se predvsem na vse tiste – in teh je veliko – ki ga kličejo in se z zaupanjem ter po njegovem zgledu posvečajo Brezmadežni Mariji, da bi se tako pustili vključiti v obnovljeno zavezo pričevanja o Božji ljubezni do človeštva.

Sveti Irenej Lyonski pravi, da je „Božja slava živi človek“. V tej viziji veličine človeštva pred Bogom lahko dojamemo, kako dejavna ljubezen prinaša dostojanstvo našim bratom in sestram vseh časov. Gre za pot, ki nam omogoča, da postanemo Božje orodje v rokah Brezmadežne, da umremo sebi in vstanemo v novo življenje. Darovanje naših življenj postane najvišje dejanje, s katerim resnično gradimo civilizacijo Ljubezni.

Pozdravljam vse brate iz reda manjših bratov minoritov in vse druge ljudi, ki so se odpravili na romanje, da bi praznovali to pomembno obletnico.

Vse dobro v Gospodu! Naj vas spremljata Božji blagoslov in varstvo našega serafinskega očeta svetega Franciška.

br. Carlos A. TROVARELLI,
generalni minister

Z Brezmadežno je mogoče
narediti velike stvari.

Gospod naj ti podari mir!

Molitev za pokojne je nekakšen zaščitni znak meseca novembra. Prošnja za Božje usmiljenje do vseh, ki so v procesu očiščenja v vicah, je za vse, ki potrebujejo naše molitve, velikega pomena. Tudi sv. Francišek nas v svojih spisih večkrat spodbuja, naj molimo za rajne.

Razmišljanje ob zadnjem delu okrožnice papeža Franciška »*Vsi smo bratje*« je pripravil br. Štefan Kožuh OFM Cap. Kateheze OFS nam tokrat pokažejo pomen ekološke vzgoje. Celostna ekologija gre preko preprostih vsakdanjih dejanj, s katerimi pretrgamo logiko nasilja, izkoriščanja in egoizma.

Členjenje Vodila nam bo predstavilo 24. člen, ki spregovori o bratski animaciji.

V mesecu oktobru so bila izvoljena vodstva vseh treh pokrajinskih svetov OFS, ki skrbijo za življenje in delo po posameznih pokrajinah. Za nami pa je tudi srečanje članov svetov krajevnih bratstev OFS iz vse Slovenije. Več o tem preberite v rubriki OFS.

Med znanimi člani OFS bomo spoznali sv. Marjeto iz Cortone. Njena spokornost je bila združena z globokim premišljevanjem Kristusovega trpljenja, z molitvijo in veliko ljubeznijo do bližnjega.

Ne spreglejte rubrike *Žetev*, ki povezuje vse člane Živega rožnega venca in že 50 let bogati molitveni zaklad Cerkve.

Po 65 delih zaključujemo izhajanje na novo prebranih in premišljenih Rožic sv. Franciška. Hvala br. Miranu Špeliču OFM za vso skrb pri prevajanju.

Tudi razmišljanje p. Frédérica Mansa OFM o koreninah vere in Cerkve v Sveti deželi smo pripeljali h koncu. Za prevod

se zahvaljujemo p. Stanetu Zoretu OFM, ljubljanskemu nadškofu metropolitu.

Pred praznikom vseh svetih imajo otroci konec oktobra je-senske šolske počitnice, ki jim iz meni neznanega razloga rečejo tudi krompirjeve počitnice. No, v rubriki *Pozabljene spretnosti* vam pokažemo, kaj narediti z ostanki krompirja.

Vsem želim umirjeno pripravo na adventni čas in božične praznike!

Vse dobro!

br. Janez Papa

V času, ki ga živimo, ugotavljamo, da prihajata na plan egoizem posameznika in zaverovanost v svoj prav. Človek se do onemoglosti sklicuje na svobodo in pravice. Pozablja pa, da ob njem živijo drugi, ki so ranljivi in vredni vsega spoštovanja in pomoči.

Takemu človeku beseda pokorščina ne pomeni ničesar. Vzklik iz litanij "Jožef najpokornejši", pa nam kristjanom pove, kaj pomeni pokorščina – da gre za poslušanje, ti-hoto, poslušanje Boga, razmišljanje in odgovorno ravnanje, ki želi izpolniti Božjo voljo. Po drugih nam govori Bog, tudi s tem, ko jih poslušamo in ubogamo.

Brez Božje bližine in predanosti Njemu pokorščina nima smisla in lahko vodi v totalitarizem, kjer se ne sme drugače misliti in ravnati. Še posebej tisti, ki so slišali Gospodov glas in mu sledijo, so zgled za nas.

Br. Vlado je opisal, kako je zaslišal Božji klic. Tudi mladi, ki so šli, ker so prejeli povabilo: Pridi tudi ti ... Pa čeprav samo na Nanos. Naslednje povabilo ali pa klic bo kam drugam ...

Kriza družbe ni samo v Franciji, ampak tudi drugod. Najbrž tudi v misijonih. Samo drugačna je in stvari se drugače dogajajo. Bratje so hvaležni, da se je seme evangelija vraslo v afriška tla.

Nekaj stvari se je v času korone vseeno dogajalo. O njih lahko več preberete v reviji.

Božji služabnik Antonio Bello in br. Pavel Košir sta lahko tudi nam zgled, kako hoditi za Jezusom, ubogim in pokornim.

Pa še o kakšni novi knjigi lahko preberete in jo tudi naročite. Veseli bomo, če nas boste spremljali in brali.

br. Vlado Kolenko

Pripravlja: Doroteja Emeršič

KAJ NAJ ŠE DAM?

Ničesar svojega več nimam ...

Želiš še več?

Dala sem ti vse:

v prvem cvetu cvet življenja,
mladost, ljubezen, želje, sne ...

Kaj naj še dam?

Srce sem dala belo ti kot maj,
dušo kakor sonca sijaj.

Še kaj želiš, Gospod?

Saj res, še nekaj: napore, trud, trpljenje ...

Tudi to je moj zaklad:

solze poznam od rojstva ...

Na! Še to ti dam,
tako bom cela tvoja
in Ti
ves moj.

Darja

GOSPOD MI JE DAL BRATE

Gospod, dal si mi brate.
 Dal si mi brate, da jih ljubim.
 Dal si mi brate, da se jih veselim.
 Dal si mi brate, da jih sprejemam.
 Dal si mi brate, da jih poslušam.
 Dal si mi brate, da v njih
 prepoznavam tvoje obličje.
 Dal si mi brate, da jih občudujem.
 Dal si mi brate, da v njih
 odkrivam sledove Dobrega.
 Dal si mi brate, da v njih
 slavim tebe, našega Brata.

Gospod, dal si mi brate.
 Dal si mi brate, da me ljubijo.
 Dal si mi brate,
 da so moje veselje.
 Dal si mi brate, da me prenašajo.
 Dal si mi brate,
 da me opominjajo.

Dal si mi brate, da me podpirajo.
 Dal si mi brate, da mi zaupajo.
 Dal si mi brate,
 da z menoj molijo.
 Dal si mi brate,
 da me vzpodbujajo.
 Gospod, dal si mi brate,
 ker si neizmerno dober
 in ker veš, da sam ne zmorem;
 ker hočeš, da v njih
 in z njimi doživim tebe,
 večno navzočega in resničnega
 v svoji obljubi:
 kjer sta dva ali so trije
 zbrani v mojem imenu,
 tam sem jaz sredi med njimi!
 Zahvaljen za brate, Gospod!

p. Zvezdan Linić

Kapitlji v vseh treh pokrajinah

Doroteja Emeršič

V OFS je tak »red«, da se noben brat ali sestra ne more in ne sme navezovati na svojo »službo«. Prav je, če jo z veseljem in pogumno sprejme in tako tudi preda naprej. Vmes pa seveda naredi vse, kar zmore, da službo, ki jo je sprejel, dobro opravlja. Na narodnih, pokrajinskih in krajevnih ravneh se tako službe na novo volijo vsaka tri leta. Izjema je bilo lansko leto, ko zaradi virusnih težav ni bilo mogoče izpeljati rednih pokrajinskih kapitljev in so se službe podaljšale za eno leto. Hvala Bogu smo lahko kapitlje izpeljali v prvih dveh sobotah v mesecu septembru.

Mariborsko bratsko je imelo kapitelj v Celju, ljubljansko v Šiški (Ljubljana) in koprsko v svojem matičnem mestu. Vse tri predsednice smo upale, da bomo svojo službo preložile na mlajša ali močnejša ramena, vendar se je izteklo drugače. Naši »nasledniki/-ce« se bodo očitno še tri leta kalili ob nas (in mi z njimi).

PS OFS ljubljanske regije sestavljajo:

s. Mateja Trajbarič (predsednica),
br. Tomaž Potokar (podpredsednik),
br. Franci Birk (tajnik),
br. Igor Belehar (blagajnik),
s. Helena Fortuna Jenko (odgovorna za vzgojo),
br. Rok Liebhart (bratski animator).

Primorski PS je naslednji:

s. Barbara Furlan (predsednica),
br. Mirko Potočnik (podpredsednik),
s. Tatjana Melink (tajnica),
s. Eda Palčič (blagajničarka),
s. Valentina Ščuka (odgovorna za vzgojo),
s. Marija Vrtovec (bratska animatorka).

Na Štajerskem pa je zasedba naslednja:

s. Doroteja Emeršič (predsednica),
s. Irena Vačovnik (podpredsednica),
s. Fani Pečar (tajnica),
br. Jože Tomažič (blagajnik),
s. Andreja Štunf (odgovorna za vzgojo),
br. Jože Kozel (bratski animator).

*Vsem izvoljenim bratom in sestram želimo
obilo Božjega blagoslova ter navdušeno sprejemanje
in izpolnjevanje navdihov Svetega Duha!*

Med običajnimi ljudmi pričevati o Jezusu

XVI. generalni volilni kapitelj OFS v Rimu

Od 13. do 20. novembra 2021 je v Rimu potekal generalni volilni kapitelj OFS, na katerem so izvolili mednarodni svet za prihodnjih šest let. CIOFS sedaj sestavljajo:

- br. Tibor Kauser, OFS Madžarska – generalni minister OFS (ponovno izvoljen),
- s. Mary Stronach, OFS ZDA – podpredsednica, svetniki za posamezna območja sveta:
- br. Francis Park, OFS Južna Koreja: območje Azije in Oceanije,
- br. Adolph Assagba, OFS Togo: območje francosko govoreče Afrike in otokov,
- s. Eremenciana Chinyama, OFS Zimbabve: območje angleško in portugalsko govoreče Afrike,
- s. Dina Shabalina, OFS Ukrajina: območje Severne Evrope,
- s. Noemi Riccardi, OFS Italija: območje Južne Evrope in Sredozemlja,
- s. Ana María Raffo, OFS Peru: območje Srednje in Severne Amerike (ponovno izvoljena),
- s. Silvia Noemí Diana, OFS Argentina: območje Južne Amerike (ponovno izvoljena),

predstavniki FRAME:

- br. Luis Félix Chocojay, OFS Gvatemala.

Novi svet je bil potrjen s strani predsednika volitev br. Massima Fussarellija, generalnega ministra OFM, med obhajanjem zahvalne svete maše v baziliki svetega Sebastijana v Rimu.

XVI. kapitelj je poseben dan doživel 15. novembra, ko so se udeleženci srečali na zasebni avdienci s papežem Frančiškom. Slovenski OFS je zastopal br. Tomaž Potočnik, ki je takole opisal svoje doživetje kapitlja:

Kako velik blagoslov – biti tam, kjer človek doživi velikost centra krščanstva. Kako lepo je biti odposlanec OFS majhnega naroda, ki je lahko zgled velikim. Naj bo še tako veliko poslanstvo, ga veliko lažje predstavimo v svoji majhnosti in skromnosti. Velik blagoslov je biti v objemu bratov z vsega sveta pod okriljem sv. Frančiška, ki nas v svoji skromnosti bogati s preprostostjo in ljubeznijo do bližnjega in do stvarstva. V prvih dneh nas je doletela čast, da smo bili na posebni avdienci pri svetem očetu Frančišku. Šele ko te sveti oče opogumi, se zaveš, da je tvoje poslanstvo služiti bližnjim, kajti Gospod je šel za nas vse na sveti križ. Zato moramo biti pomoč in upanje tistim, ki iščejo bližino dobrega. Mi smo luč v temi, upanje tistih, ki iščejo odrešenika. Brat Michael Perry nam je položil na srce te besede: »Kako lahko rečem, da ljubim Jezusa, ne zmenim pa se za svojega bližnjega? Šele ko vidim svojega bližnjega, lahko po njem vidim Odrešenika.« Gospodova bližina in Frančiškova

preprostost sta naše poslanstvo v svetu in za svet. Naše poslanstvo je delati svet bolj vesel in prijazen, svet upanja in ljubezni, svet vere in sv. Frančiška. Poleg novega vodstva, ki smo ga izvolili, in velike zahvalne daritve v baziliki sv. Sebastijana, ki jo je dal zgraditi cesar Konstantin, smo izpostavili tudi izhodišča in smernice za prihodnost OFS. Bogu in vsem sem hvaležen za svetost časa, ki sem ga preživel v klavzuri generalnega kapitlja OFS. Bog vas blagoslovi in naj vam nakloni mir in dobro.

br. Tomaž Potokar

Papež Frančišek je takole nagovoril udeležence kapitlja:

Dragi sestre in bratje Frančiškovega svetnega reda, dobro jutro!

Pozdravljam vas z besedami, s katerimi je sveti Frančišek pozdravljal tiste, ki jih je srečal na poti: »Gospod naj ti da mir!« Z veseljem vas pozdravljam na vašem generalnem kapitlju. Ob tem bi rad spomnil na nekaj elementov, ki ustrezajo vašemu poklicu in poslanstvu. Vaš poklic je rojen iz univerzalnega klica k svetosti. Katekizem Katoliške cerkve nas opominja, da »so laiki deležni Kristusovega duhovništva: vedno bolj združeni z njim izkazujejo milost krsta in birme v vseh razsežnostih svojega osebnega družinskega, družbenega in cerkvenega življenja ter izpolnjujejo klic k svetosti, naslovljen na vse krščene«.

Ta svetost, h kateri ste poklicani kot svetni frančiškovi, kot od vas zahtevajo Generalne konstitucije in Vodilo, ki ga je odobril sveti Pavel VI., vključuje spreobrnjenje srca, ki ga pritegne, osvoji in preobrazi Tisti, ki je edini Sveti, ki je »dobro, vsako dobro, najvišje dobro« (sveti Frančišek, Hvalnice Bogu Najvišjemu).

To je tisto, zaradi česar ste pravi »spokorniki«. Sveti Frančišek v svojem Pismu vsem kristjanom (vernikom) predstavlja »pokoro« kot pot spreobrnjenja, pot krščanskega življenja, zavezo izvrševanja volje in del nebeškega Očeta. V svoji Oporoki opisuje svoj lastni proces spreobrnjenja z besedami, ki jih dobro poznate: »Gospod je tako dal meni, bratu Frančišku, da sem začel delati pokoro. Ko sem namreč bil še v grehah, se mi je zdelo zelo zoprno videti gobavce. Gospod pa me je sam pripeljal mednje in bil sem usmiljen z njimi. In ko sem se oddaljil od njih, se mi je to, kar se mi je zdelo zoprno, spremenilo v sladkost za dušo in telo. Nato sem še malo počakal in zapustil svet.« (1–3)

Proces spreobrnjenja je takšen. Bog prevzame pobudo: »Gospod je dal meni, da sem začel delati pokoro.« Bog vodi spokornika tja, kamor ne bi nikoli hotel iti: »Bog me je sam pripeljal mednje, med gobavce.« Spokornik se odzove tako, da sprejme, da se postavi v službo drugim in z usmiljenjem do njih. Rezultat je sreča: »Kar se mi je zdelo grenko, se je spremenilo v sladkost duha in telesa.«

Takšna je pot spreobrnjenja, ki jo je ubral Frančišek. K temu vas, dragi sestre in bratje, pozivam: da to dosežete v svojem življenju in v svojem poslanstvu. In prosim, ne zamenjajmo »pokore« z »deli pokore«. To – post, miloščina, mrtvitev telesa – so posledice odločitve, da odpremo svoje srce Bogu. Odprite svoje srce Bogu! Odpreti svoje srce Kristusu, živeti sredi navadnih ljudi, v slogu svetega Frančiška. Tako kot je bil Frančišek »Kristusovo ogledalo«, lahko tudi vi postanete »Kristusova ogledala«.

Vi ste žene in moške, zavezani življenju v svetu po frančiškovski karizmi. Gre za karizmo, ki je v bistvu sestavljena iz sledenja svetemu evangeliju našega Gospoda Jezusa

Kristusa. Poklic svetnega frančiškovca je živeti evangelij v svetu na način »Poverello, sine glossa« (ubožca v dobesednem pomenu); vzeti evangelij kot »obliko in vodilo« življenja. Pozivam vas, da objamete evangelij, kot objamete Jezusa. Naj evangelij, torej Jezus sam, oblikuje vaše življenje. Na ta način boste pred vsemi za svoja zaščitna znamenja vzeli uboštvo, majhnost in preprostost. S to svojo frančiškovsko in svetno identiteto ste del Cerkev na robu. Vaš najljubši kraj je sredi ljudi in tam, kot laiki (v celibatu ali poročeni), duhovniki in škofje, vsak v svojem posebnem poklicu pričate o Jezusu s preprostim življenjem, brez pretvarjanja, vedno zadovoljni, da sledite ubogemu in križanemu Kristusu, kakor so to storili sveti Frančišek ter toliko žena in mož vašega reda. Prav tako vas spodbujam, da greste na obrobje, na današnje eksistencialno obrobje, in tam odmevate besede evangelija. Ne pozabite na uboge, ki so Kristusovo telo: poklicani ste, da jim oznanjate dobro novico (prim. Lk 4,18), kot je storila med drugim tudi sveta Elizabeta Ogrska, vaša zavetnica. In tako kot so se nekdaj »bratovščine spokornikov« odlikovale z ustanavljanjem bolnišnic, ambulant, javnih kuhinj in drugih del pristne družbene dobrotelosti, tudi danes vas Duh pošilja, da isto dobrotelost izvajate z ustvarjalnostjo, ki jo zahtevajo nove oblike revščine.

Naj bo vaša svetnost polna bližine, sočutja in nežnosti. Bodite žene in moške upanja, predani temu, da boste upanje živeli in tudi »organizirali«, ga prenesli v resnične vsakdanje situacije, v človeške odnose, v družbeno in politično angažiranje. Gojite upanje v jutri z lajšanjem današnje bolečine.

Dragi sestre in bratje, poklicani ste, da to živite v bratstvu, ko se zavedate, da ste del velike frančiškovske družine. V zvezi s tem vas opozarjam na Frančiškovo željo, da bi celotna družina ostala združena, vsekakor ob spoštovanju raznolikosti in avtonomije njenih različnih sestavin ter vsakega člana, toda vedno v živahnem medsebojnem občestvu, da skupaj sanjamo svet, v katerem vsi čutimo, da smo bratje, in delamo skupaj, da ga zgradimo (prim. enciklika *Fratelli tutti* (Vsi smo bratje), 8): moški in ženske, ki se borijo za pravičnost in ki delajo za celostno ekologijo, sodelujejo pri misijskih projektih in postanejo obrtniki miru in priče blagrov.

Tako začnemo pot spreobrnjenja, skupaj z vsemi predlogi rodovitnosti, ki prihajajo iz srca, združenega z Gospodom, ki ljubi uboštvo. Naj vas na vaši poti spremljajo sveti Frančišek in vsi svetniki frančiškovske družine. Naj vas Gospod blagoslovi in naj vas naša Gospa, »ki je postala Devica Cerkev«, varuje. In prosim, ne pozabite moliti zame. Hvala vam.

Daleč naprej je tekel

Življenje in delo p. Miha Drevenška

Barbara Rodošek

Deset let po smrti misijonarja p. Miha, ki ga je Zambija posvojila, vzela za svojega, je pred nami knjiga, katere avtor je tudi tokrat p. Janez Šamperl (ob misijonarjevi smrti je namreč napisal knjigo Črnc v beli koži). »Pričujoča knjiga ni samo obujanje spominov, pač pa izraz globoke hvaležnosti p. Mihi za njegovo življenje, duhovniški poklic in misijonsko delo,« je zapisal minorit p. Martin Kmetec, izmirski škof, sicer pa sovaščan p. Miha.

Knjiga je nekakšen potopis po Mihovih poteh – po stezah tega sveta. Bralec spremlja misijonarja od njegovega rojstnega Vidma pri Ptuju do druge domovine, Zambije, kjer je leta 2011 p. Miha končal svojo zemeljsko pot in odšel v nebeško domovino. Avtor v uvodu zapiše, da je za p. Mihom »ostala njegova duhovna dediščina, ostalo je njegovo delo, njegove poti, ostal spomin na izjemnega misijonarja, glasnika ubogih in zatiranih, preprostelega Frančiškovega brata, gorečega pridigarja, veselega pevca, preroka zelene Zambije«. Prav o tej dediščini beremo. P. Miha ni bil navaden misijonar, ki bi govoril o nebeškem kraljestvu samo izza ambona, daleč stran

od ljudi. Živel je med njimi in jim prinašal Jezusa; če parafraziram njegove besede: veselil se je z njimi, jokal, plesal, pel ... Tudi s pomočjo medijev se je trudil, da bi ljudi (predvsem mlade) izobrazil, da bi lahko živeli boljši jutri, spodbujal je k družbeni kritičnosti in razgledanosti. Vse to le zato, ker je imel ljudi na črni celini rad; in oni so imeli radi njega – imenovali so ga črnc v beli koži ali pa kar »bambo« (oče).

O p. Mihi v knjigi spregovorijo številne fotografije, predvsem pa so sporočilna pričevanja ljudi (njegovih faranov, sobratov, škofov, kulturnih delavcev), s katerimi je sodeloval v Zambiji in Sloveniji. Kažejo nam, da je imel p. Miha pogled vedno obrnjen naprej, proti končnemu cilju, ki je Jezus Kristus. Bil je eden od misijonarjev, ki so v Zambiji obrodili obilne sadove.

Dragi bralec, bralka! K temu, da obrodiva svoj misijonski sad, sva poklicana tudi midva. Z nakupom knjižice lahko nekoga razveseliš, mu polepšaš dneve, in kar je še bolj pomembno: z nakupom knjige se podpirajo še vedno živeči projekti p. Miha v Zambiji.

P. JANEZ ŠAMPERL

Daleč naprej je tekel P. MIHA DREVENŠEK Minoritski misijonar v Zambiji

Ja, po tem me vsi poznajo: zeleni klobuček p. Miha Drevenška

p. Janez Šamperl

ob koncu sv. maše blagoslovil nadškof Alojzij Cvikel, so dajali ton veselemu misijonskemu vzdušju pred cerkvijo. Gospod škof si ga je dal na glavo namesto škofovske mitre, prav tako tudi vsi zbrani duhovniki, sestre redovnice in ljudje dobre volje. Vsak si je želel nadeti Mihov klobuk in pokazati, da bi bili vsi radi kakor + p. Miha: veseli in ponosni kristjani. V novi knjigi **DALEČ NAPREJ JE TEKEL** je celo poglavje (*Misijonski križ in zeleni klobuček na pot*) posvečeno Mihovemu klobučku. Zapisano je, kako ga je dobil, kdo mu ga je dal in celih 36 let skrbel za to, da je

Na misijonsko nedeljo, 24. oktobra 2021, ko smo v rojstni župniji p. Miha Drevenška obhajali misijonski dan ob 10-letnici njegove smrti, se je po sv. maši okolica cerkve obarvala zeleno. Mihovi zeleni klobučki (kopije), ki jih je

imel vedno kakšen klobuček v rezervi, saj je vsake toliko kakšnega odpihnili veter ali odnesla deroča reka. Tu in tam si ga je kdo tudi »sposodil«, nekateri pa so zaradi znoja, dežja in vročine »razpadli« na njegovi glavi ... In zakaj je klobuk prav zelene barve? Miha je eni od svojih sodelavk v Zambiji, upokojeni učiteljici, razložil zelo zanimivo »teologijo« svojega klobuka. Iz tega zapisa boste zlahka zaključili, zakaj je bil Miha klobuk tako pomemben, da so bili le redki trenutki, ko ga ni imel na glavi. Eden zambijskih patrov je v svojem pričevanju med drugim zapisal: »Ni bil zastonj tisti zeleni klobuk na njegovi glavi ...« Ta Mihov klobuk tudi na naši glavi ne sme biti zastonj ... Ko si ga boste nadeli, zmolite tako ali podobno:

Gospod, daj mi moči, da bom tudi jaz tukaj, kjer živim, molim, delam, trpim, prinašalec upanja, ljubezni, veselja in pesmi.

Novo knjigo *Daleč naprej je tekkel* in *Mihov klobuček* dobite tudi po pošti (pri avtorju p. Janezu).

Naročite ju lahko na: janez.samperl@rkc.si

ali Samostan Sv. Trojice – p. Janez Šamperl

Gorca 6, 2286 Podlehnik

Priporočeni dar za knjigo je 14 €, za klobuček pa 5 €.

Ne pozabite napisati svojega točnega poštnega naslova in števila naročenih knjig (na 10 knjig je ena podarjena) oziroma klobučkov.

Grenlandija – ledeni raj pod severnim sijem

p. Tomaž Majcen, misijonar na Danskem

Grenlandija pa je tudi otok, ki skriva veliko naravnih lepot. Letos sem si privoščil nekajurni avanturistični izlet z ladjo, ki pluje po fjordu Nuuka in na katerem je bilo možno videti pisane hiše z morja. Svetleče ledeniške plošče plavajo tako blizu, da se jih je moč dotakniti.

Med potjo smo se ustavili in raziskali tudi zapuščeno naselje Qoornoq, kjer so nekoč živeli starodavni Inuiti. Mesto je bilo leta 1972 zapuščeno. Avtohtone prebivalce Qoornoqa so prisilno preselili v mesto Nuuk. Danes je Qoornoq kraj počitniških hiš z lepo ohranjeno protestantsko cerkvijo.

Dragi bralci revije Med nami!

V prvi lanski številki sem predstavil misijon na Grenlandiji, kamor hodim oskrbovat katoličane v glavnem mestu Nuuk in okoliških krajih. Vedno bolj spoznavam, da je ta otok zelen resnično le v svojem imenu, sicer pa ni tu ničesar zelenega, pač pa sam led in sneg. Če si pred leti niti v sanjah nisem predstavljal teh krajev, sem danes tukaj. Župnija šteje okrog 150 vernikov, večinoma so Filipinci, ki so se priselili sem zaradi debelejšega kosa vsakdanjega kruha. Vedno znova me preseneti njihova gorečnost za župnijo; so resnično mala Cerkev, ki je dobesedno sezidana na skali in ima trdne temelje. Vsako leto vidvam nove, mlade obraze, ki mi dajo vedeti, da Katoliška cerkev tukaj raste in je zelo živa.

Po končanem ogledu smo se vrnili na ladjo ter nadaljevali pot po morju, kjer nam je kapitan pokazal ostanke stare norveške poselitve na otoku. Za konec pa smo se ustavili še pri znamenitem slapu veličastne gore Sermitsiaq.

Grenlandija – ledeni raj pod severnim sijem – je magičen prostor, ki ga po prvem obisku nikoli ne pozabiš, zato se vedno vračam nazaj, letos četrtič. Je kraj milosti in miru. Tu najdem počitek za dušo in telo. Tu se mi ponuja priložnost, da globoko premislim svoje duhovno življenje. To je zame milostni čas, ko se res lahko osvobodim ničevosti vsakodnevnega hitenja, se umaknem pred hrupom zunanjega sveta, da bi lahko odkril globine in prislunil skrivnostim lastnega, notranjega sveta. Včasih moramo biti tudi sami, ampak nikoli osamljeni. Samota je zame tisto razkošje, ki mi omogoča zaznavo Boga. V

tem svetu svetlobe in teme se srečujeta Bog in človek.

Bogu sem neskončno hvaležen za te čudovite obiske, ki mi dajejo izkušnjo tihote in mi odkrivajo skrite lepote na tem ogromnem, z ledom pokritem otoku.

Grenlandija pa je tudi pravi dom Božička. In ker je božič že tako rekoč pred vrati, želim vsem bralcem revije blagoslovljene božične praznike in vse lepo v novem letu.

Srečanje asiških romarjev pri Sv. Trojici v Haložah

Zdenka Golub

Iz Asiškega molitvenika p. Janeza Šamperla: »Frančišek je po več dni, celo po več tednov, ostajal v tišini sredi gozda. Njegovo srce je bilo odprto za stvari v naravi. Težava, da bi molili kot Frančišek, je danes predvsem v pomanjkanju časa. Živimo v dobi živčnosti, ki človeka zaradi nešteti ponudb in možnosti drži v stanju pozunanjenosti, raztresenosti, zavzetosti za kopico stvari. Stalni izzivi TV programov, ropot avtomobilov, glasba in drugi glasovi napolnjujejo človeka, da se le s težavo umiri in ustvari v sebi in okrog sebe tihoto – molk. Današnji človek ne zna izkoristiti trenutkov, ko mora čakati. Po navadi postane živčen, nestrpen, ker se ne zna ukvarjati sam s seboj, se poglobiti v svojo notranjost. V času, ko je aktivizem postal bolezen skoraj večine ljudi, ko so ure in sekunde dneva skomercializirane, se težko odločamo za trenutke nedelavnosti, za trenutke spokojnosti, miru in počitka. Pa vendar je treba zbrati pogum in se umiriti, kajti le to je pot do molitve. Današnji človek molka preprosto ne vzdrži.«

V nedeljo, 26. 9. 2021, so se pri pozni maši asiški romarji zbrali v haloški katedrali, kot jo imenujejo Haložani. Zaradi covida, oddaljenosti in mnogih drugih razlogov se niso mogli zbrati v velemestu, ampak v osrčju haloških goric. To je bil najlepši čas, ko v vinogradih klopoče klopotec, ki odganja grozdja lačne ptice, in iz vinogradov odmeva pesem beračev grozdja. Žal se jih ni zbrala velika množica, kot je to običajno, temveč le peščica romarjev. Vsi romarji, ki pa so se srečanja udeležili, so bili nedvomno veselega duha in srca.

P. Janez Šamperl, ki trenutno skrbi za srečanja v duhu Assisija, je navzoče nagovoril pred začetkom sv. maše.

Vsem je zaželel mir in dobro. V nadaljevanju je predstavil potek srečanja.

Vsak asiški romar rad pomisli na Frančiškov Assisi, nekateri zbrani so že lep čas spraševali p. Janeza, kdaj se bodo romarji lahko spet srečali, kakor so se srečevali nekoč, pred epidemijo. Prav zaradi tega se je rodilo srečanje asiških romarjev na Gorci pri Sv. Trojici, kjer p. Janez Šamperl trenutno deluje. To je znamenje, da smo tu, da duh Assisija živi.

Sv. mašo je daroval provincialni vikar p. Slavko Stermšek, ki opravlja službo ministra, ob somaševanju p. Andreja Sotlerja in p. Janeza Šamperla. V spodbudni pridigi je nagovoril vse navzoče. Maša je bila darovana za žive in pokojne asiške romarje.

Uvod v sv. mašo je imel Stanko Šorli, ki se je skupaj z ženo Zlatko udeležil mnogih romanj tudi kot kuhar in pozneje voditelj asiških oljkarjev. Prelepo ljudsko petje je vodila Marta Trafela.

Nato smo prisluhnili srečanju preko videopovezave z začetnikom asiških romanj p. Martinom Kmetcem, nadškofom metropolitom v Izmirju v Turčiji, ki je bil prej predstojnik minoritske skupnosti v Carigradu. Pravi Kristusov učenec, asiški romar in zvest Frančiškov sin. Vedno so ga odlikovali neverjetna skromnost, globoka vera in široko znanje, kar je dokazal s svojim odličnim znanjem več tujih jezikov in doktoratom iz teologije na Univerzi v Ljubljani ter specializacijo na področju dialoga in verstev. Premore veliko poguma in zaupanja v Božjo voljo, da oznanja vero v daljni deželi, kjer je misijonar že tri desetletja: deset let je deloval v Libanonu in

dvajset let v Turčiji. Trudi se za dialog, strpnost in razumevanje drugače mislečih.

V svojem videonagovoru je pripovedoval o svojih začetkih romanja v Assisi in spominih. Vsem je zaželel dobrega počutja in nas lepo pozdravil. Prosil je, naj se ga spomnimo v molitvi ter naj kdaj obiščemo Izmir na kakšnem delovnem taboru, kot so to storili že mnogi, in s tem podpremo misijon.

Nato je prisotne nagovorila Dorica Emeršič, asiška romarica, urednica revije Duh Assisija, upokojena knjižničarka in zelo aktivna v OFS. Revija Duh Assisija je revija vseh asiških romarjev. Njen namen je, da bi romarji tudi po romanju ostali povezani, da bi jim vsaka nova številka prinesla nekaj asiške svežine in navdušenja ter pomagala ohraniti duha svetega Frančiška Asiškega in sv. Klare v današnjem svetu.

Assisi je srednjeveško mesto in eno najstarejših italijanskih mest. Največji pečat pa je mestu dal Frančišek Asiški, ki se je rodil kot sin bogatega trgovca. Legenda pravi, da je imel na poti »skrivnostne sanje«, ki so ga spodbudile k temu, da je začel pomagati revnim. Prištevajo ga med največje svetnike vseh časov, velja za prenovitelja Cerkve, ki ga spoštujejo verni in neverni. Assisi ni samo rojstni kraj sv. Frančiška, temveč tudi svete Klare Asiške, ki ji je bil Frančišek s svojim načinom življenja in odpovedi vzor. Klara je ustanovila red klaris, ki velja za drugi (ženski) red frančiškanstva. Največja znamenitost mesta – bazilika sv. Frančiška Asiškega – je mistično srce Assisija.

Na koncu sv. maše se je p. Janez vsem od srca zahvalil in predstavil romarje, ki so prišli od daleč: iz Mozirja, Ljubljane, Baške grape ter drugod. Prav posebej se je zahvalil za prisotnost sestri Ivi Horvat z Vidma, ki je prišla s Poljske in se je v domovini pripravljala na slovesne zaobljube. Vsi smo ji navdušeno zaploskali. Prav tako se je zahvalil asiškemu romarju Stanetu, ki je poskrbel za brezhibno tehnično izvedbo srečanja.

Nato je predstavil letošnja romanja in pa knjigo o pokojnem misijonarju iz Zambije p. Mihiu Drevenšku, ki je izšla ob 10. obletnici njegove smrti. Povedal je, da je knjigo enostavno moral napisati, saj je dolga leta deloval v Assisiju, kjer so bili z njim duhovniki, ki so ga poznali in o njem pripovedovali čudovite zgodbe.

Na srečanju sta bila tudi zakonca Jana in Štefan, Sostrčana, ki sta p. Mihiu podarila prvi zeleni klobuček, po katerem ga je poznal prav vsak, in rdeč nahrbtnik, saj sta bila oba ljubitelja gora. Povedala sta, da je klobuček nastal popolnoma preprosto, saj sta mu želela nekaj podariti. Tam, kamor je odhajal, je bilo zelo vroče, zato sta sklenila, da dobi pokrivalo za zaščito pred soncem. Za na pot je dobil tri klobučke. Vedno, ko se je vračal na obisk v Slovenijo, je prejel po tri ali štiri zelene klobučke. Vsi prisotni smo prisluhnili preprosti in do srca segajoči pripovedi.

P. Janez je k besedi povabil tudi asiškega šoferja, prevoznika in romarja Slavka Šega, ki prihaja prav iz župnije Sv. Trojica in ga pozna vsaj 30 generacij asiških romarjev. V ganljivem nagovoru se je dotaknil romarsko bogatih 30 let, ki so tako hitro minila. Svoj govor je zaključil prav s človekovo minljivostjo, saj smo dan prej pri Trojici k večnemu počitku položili njegovega brata Franca. Pričevanje Slavka bi lahko strnili v Frančiškove besede: »Dokler imamo čas – delajmo dobro.«

Kar nekaj romarjev smo nagovorili, da so povedali svoje misli in razmišljanja o romanju. Biti romar pomeni, da se iz vsakdanjosti vedno znova napotimo na sveti kraj, kjer je nebo na poseben način odprto, kjer Božja bližina šepeta človeku. Biti romar je življenjska odločitev, pomeni upati skupaj z drugimi, srečevati ljudi, veseliti se svojega bivanja na svetu in krhkosti, ki zaznamuje vse, kar prebiva na tem svetu.

Posebno pozornost in zahvalo je p. Janez namenil tudi »mladi« domači Frančiškovi družini, ki je pripravila vse potrebno za »brata osla«, in kot je dejal, napekla toliko potic in sladic, da bi lahko ostali tri dni, toda žal smo morali vsi počasi kreniti proti svojim domovom.

Naša srca so bila polna ljubezni, zanosa ob ponovnem snidenju. Tudi sami smo se v preprostosti in tenkočutnosti pustili voditi Gospodu in skušali biti obličje ljubezni ter usmiljenja drug do drugega.

Polni upanja in navdušenja, da ta duh Assisija poneseemo v svoje domove in svet našega bivanja ter poslanstva, smo se med pesmijo in z radostjo v srcih vrnili med svoje najdražje.

Bil sem v Assisiju in bilo je ...

Anton Horvat:

Ooo, poskušam se spomniti, kdaj sem bil prvič v Assisiju. Morda sem bil star 16, 17 let, zdaj sem pa 48. Torej dobrih trideset let. Bil sem ministrant v župniji sv. Vida na Vidmu pri Ptujju. Patri so me povabili na romanje v Assisi. In smo šli. Nisem vedel, kaj je Assisi, Frančiška še nisem kaj dosti poznal. Ko smo prišli v Assisi, sem začel sestavljati sliko. Frančišek, minoriti, šotori, druženje, večerne molitve, sprehodi po Frančiškovih krajih, zvečer molitev okrog ognja, sveče, križa ... Podelili smo si izkušnje, ki smo jih doživeli čez dan. Na teh romanjih sem poglobljajl svojo vero. Takrat sem naredil velik korak naprej v Frančiškovi duhovnosti. Bogu hvala za patre, ki so me povabili.

Gašper Horvat, sin:

Pravijo, da si že bil v Assisiju, česa se spomniš? Spomnim se cerkve, ki jo je Frančišek sam popravljajl. Si želiš še kdaj iti tja in kaj pričakuješ od romanja v Assisi? Da bomo jedli špagete.

Aleš in Marija Friedl:

Najprej sem bila v Assisiju sama, leta 1984. To je bila prva generacija mladih romarjev iz Slovenije. Vodil nas je p. Martin Kmetec. Na avtobusu je bil tudi Maksimilijan Matjaž. Dva bodoča škofa torej. To je bilo prvo, prelepo srečanje z Assisijem. Drugič sem bila kasneje, leta 1992. Po zaslugi tega romanja sem po spletu okoliščin spoznala svojega bodočega moža Aleša. Poročila sva se leta 1996, leta 1998 pa sva šla skupaj v Assisi. Po osmih letih se je

rodil Matija. Želiva si, da bi lahko skupaj poromali v Assisi, ki je za naju poleg Jeruzalema zares svet kraj.

Iva Horvat:

V Assisiju sem bila velikokrat, z različnimi skupinami in na različne načine. Najbolj sta se mi v spomin vtisnili romanje s kolesi in pa pešromanje. Takrat, ko smo se počasi, z nekaj napora in v tišini približevali Assisiju, sem si lahko zelo predstavljala, kako se je sv. Frančišek v svobodi in brez lastnine sprehajal po okoliških gozdovih in travnikih, iskal samotne kraje ter se srečeval z Gospodom v molitvi in ubogih ljudeh. Frančiškova svoboda v Bogu me je takrat zelo nagovorila.

Polona in Stane Gojkošek:

V Frančiškovo mesto Assisi sva večkrat romala že kot mladostnika, mladoporočenca, nazadnje pa smo pred šestimi leti poromali kot družina. Vsako romanje je pustilo svoj pečat ter okrepilo najine vrednote. Vedno znova naju je prevzela preprostost, sproščenost, melodija kitar, bogatega petja, molitve ter srčnost duha Assisija, ki se je prelivala po čudovitih voditeljih in vseh romarjih. Hvaležna sva, da lahko po navdihu sv. Frančiška vedno znova kličeva: »O Vzvišeni in Veličastni Bog, razsvetli teme ne mojega srca. Daj mi pravo vero, trdno upanje, popolno ljubezen, globoko ponižnost, razumnost in spoznanje, da se bova držala tvojih zapovedi.«

Povzetek nagovora p. Martina Kmetca, nadškofa metropolita v Izmirju v Turčiji

Povzela je Zdenka Golub

Povzetek nagovora p. Martina Kmetca, nadškofa metropolita v Izmirju v Turčiji, ki ga je poslal po videoposnetku ob srečanju asiških romarjev pri Sveti Trojici v Halozah

Škof Martin je v uvodu pozdravil vse navzoče z besedami: »Lep pozdrav iz Izmirja. Mir in dobro! Naj vam Gospod podari tisti mir, ki prihaja iz Kristusa in življenja po evangeliju. Kajti On je po Frančiškovih besedah edino Dobro in edino Najvišje.«

Spomin na asiška romanja ga je najprej vodil k pokojnemu p. Maksu Klanjšku, ki jih je prvič popeljal v Assisi na duhovne vaje. Ostalo mu je živo v spominu. Bilo je spomladi, enkrat maja, ko je vse cvetelo. Spominja se čudovitih juter s pogledom na prekrasno Umbrijo. Takrat se je v njem vnela ljubezen do Assisija – predvsem zaradi tega, ker je tam živel sv. Frančišek, kjer je umrl in pokopan oče Frančišek. K njemu se vedno z ljubeznijo vrača, da bi bil vsem zgled poklicanosti.

Spominja se, da so šli na prvo romanje leta 1984, in to s skupino štajerskih študentov. Težko je bilo prevoziti vse te kilometre v starem »fičkotu«, pa so vendar srečno prispeli na cilj. Takrat so prebivali v Frančiškovem samostanu. Naslednje leto pa so že šli na romanje z avtobusom.

Način bivanja, ki so ga izbrali, je bilo bivanje v šotorih, v povezanosti z zemljo in ob preprosti hrani. Preprosta srečevanja ob večerih, molitve in romanja, teh čudovitih spominov se ne da pozabiti. Frančišek se je v teh krajih dokončno spravil s smrtjo, s krhkostjo življenja in zaživel v popolnosti ter v harmoniji z vsem, kar biva.

Tudi naša želja je, da bi se Bogu zahvaljevali za dar vere, za dar Božjega usmiljenja, za dar, da je Bog navzoč v našem življenju in da nas nikoli ne bo zapustil.

»Namen romanja je srečanje s Frančiškom in njegovim sporočilom, srečanje s sv. Klaro, da bi ob njeni poti razmišljali o svoji poti, o svoji poklicanosti, da bi pot spreobrnjenja živeli v vsakdanjem življenju, znova in znova. Romanje je prispodoba naše življenjske poti. Ko hodiš peš od kraja do kraja in se ustavljaš, spoznaš, da se vse v življenju spreminja, zato je potrebno spreminjati tudi svojo osebno duhovnost. Ko je postavljaj jaslice, se je sv. Frančišek vračal v svoje otroštvo, v svojo majhnost in v željo, da bi se Bog učlovečil v našem življenju. Frančiškova duhovnost je globoko povezana s križem, saj je sv. Frančišek doživel svoje spreobrnjenje pod križem sv. Damijana. Križ, Frančiškova ljubezen in Kristusovo trpljenje nas vodijo na pot, ki jo je treba prehoditi, saj je to pot spreobrnjenja.«

P. Martin je povedal, da je to temeljno sporočilo, ki ga je želel dati ob tem spominjanju. Romanje je pot zavedanja samega sebe, pot sprave z Bogom, hoja za Kristusom. Ob tem nam je zaželel, da bi se zavedali, da smo ena družina, da pripadamo Cerkvi, saj nas Cerkev potrebuje veliko bolj kot v Frančiškovih časih.

Vsem patrom, s katerimi je smel hoditi na romanja, se je zahvalil za vsa doživetja, povezanost in medsebojno ljubezen, še posebej pokojnemu p. Mirku Veršiču, ki se ga prav posebej spominja, in vseh, ki so romali z njimi.

Na srečanju asiških romarjev nam je zaželel dobrega počutja in prosil, naj se ga spomnimo v molitvi. Povabil je navzoče, da pridejo v Izmir in tako podprejo misijon.

Asiške oljke čakajo

Doroteja Emeršič

V nedeljo, 24. oktobra, so se Haloze zbudile v sončno jutro, ki so ga v dolinah krasile nežne meglice. Proti Sveti Trojici v Halozah se je peljalo nekaj avtomobilov, ki so se izgubili v množici vozil na hitri cesti proti hrvaški meji. Teh nekaj avtomobilov pa je imelo skupno pot – na krožišču za Podlehnikom so zavili desno, proti kupolasti cerkvi Svete Trojice. Šli so na srečanje asiških oljkarjev, skupine, ki je v letih, ko je v Assisiju živel in deloval p. Janez Šamperl, odhajala tja in spomladi poskrbela za obrezovanje in jeseni za obiranje oljk v samostanskem oljčniku pod Svetim samostanom. Ne moremo pozabiti gostoljubnosti asiškega samostana, tamkajšnje jedilnice, ki je tako velika, da potrebujejo mikrofona, če hoče kdo kaj povedati, predvsem pa takratnega kustosa, zdaj kardinala Maura Gambettija, ki smo mu poslali pozdravno pismo.

Letos spomladi se je p. Janez po preteku mandata vrnil domov. Zaradi njegove vrnitve in neugodnega

epidemiološkega stanja tako v Sloveniji kot v Italiji je bilo nemogoče ponoviti to lepo in navdihujočo izkušnjo. Žalostni, ker nas je v tem času zapustil duša in motor oljkarjev Roman Lenassi, a opogumljeni z njegovim navdušenjem smo sklenili zavezo, da oljkarska družčina ostane povezana. Ko se bodo ponovno uredile zadeve, nas ne bo nič zadržalo, da ne bi ponovno zaprosili za gostoljubje v Assisiju in odprli pot v to navdihujoče mesto še komu.

Srečanje oljkarjev je bilo prisrčno – najprej ogledovanje slik in ob tem obujanje spominov, potem pa načrti za naprej. Oljkarji smo dobili tudi »oljkarske medalje«. Oboje pa je bilo seveda okronano s sveto daritvijo v čudoviti cerkvi Svete Trojice. Manjkala ni niti agape, bratsko druženje v gostoljubni trojiški jedilnici, kjer se je še daleč v popoldan slišal vesel klepet.

Čas za družabno igro

Potovanje k jaslcam pripravil Andrej Sotler, zbrala Doroteja Emeršič

POTOVANJE K JASLICAM

1

12

13

14

15

16

17

11

9

8

10

20

19

21

22

2

3

4

5

6

7

86

85

84

83

82

73

7

87

88

89

90

91

92

81

80

79

74

78

77

Pred nami je igra, ki nas vodi po poti do jaslcc v Grecciu. Pot se začne v Frančiškovem mestu Assisi in spremlja korake njegovega življenja.

Igro igramo kot običajno družabno igro in upoštevamo navodila pri posameznih poljih. Potrebujemo kocko in figurice, s katerimi vsak igralec zaznamuje svoj položaj na igralni ploskvi. Za začetek mora igralec vreči šestico.

Polje 1: Začetek

Polje 10: Vrzi še enkrat

Polje 18: Vrne se na začetek

Polje 23: Miruj en krog

Polje 36: Pojdi na polje 42

Polje 41: Počakaj, da te dohiti prijatelj

Polje 50: Zapoj eno pesem

Polje 59: Miruj en krog

Polje 65: Pojdi na polje 75

Polje 74: Miruj en krog

Polje 81: Zmoli eno Frančiškovo molitev

Polje 93: Pojdi na polje 99

93

94

95

96

99

98

97

58

OTROŠKE MODROSTI

Grešniki v kosmičih

Ata Janez je v otroštvu zelo pobožno molil zdravamarijo takole: „... prosi za nas lešnike ...“

Dveletna Mojca, Janezova četrta hči, pri zajtrku najde v kosmičih lešnik in zavpije: „Ooo, mama, glej, grešnik!“ ☺☺

DRUŽABNA IGRA ZA VEČ IGRALCEV-----

Urban in motovilec

Babica pripravlja gredo, da bo vanjo posejala motovilec, in triletni Urban ji pridno »pomaga«. Ker pa babica ve, kako Urban rad koplje po sveže prekopanih gredah s svojimi bagerji in prekucniki, ga opozori, da po tej novi gredi ne sme kopati, ker sicer motovilec ne bo zrasel.

Da bi se prepričala, ali jo je razumel, ga vpraša: »Urban, po tej gredi ne boš kopal, ali ne?« »Ne bom, babi.« »Zakaj pa ne?« »Zato, ker potem ne bo mogel rasti ... rasti ... em ... em ...« Babica mu pomaga: »Moto ... moto ...« Urban izstrelil: »Motocikel!«

Naša angleščina po domače

V Mariboru je sredi mesta zastekljena vitrina, kjer so na razstavi avtomobili in motorji, v ozadju pa trenutno tale plakat:

Zadnjič sta predvsem fanta občudovala en hud motor, ob tem pa se je razvila debata o tem, ali so po Ameriki res take dolge ceste. Odgovorim, da ja, da pa ni fino, če se ti na taki cesti pokvari avto, ker milje in milje daleč ni ničesar.

Pa komentira naša sedemletnica: „Ja, saj zato pa piše na cesti, da so to ROVTE!“

Romanje OFS Slovenije v Assisi, 4.–7. november 2021

Mirko Potočnik

Obisk smo sklenili s sveto mašo v samostanski cerkvi.

Do večerje smo prispeli v hotel Le Grazie v kraju Santa Maria degli Angeli, ki je le nekaj minut hoje oddaljen od bazilike svete Marije Angelske.

Petek

V petek dopoldne smo spoznavali dogodke iz življenja svetega Frančiška v mestu Assisi. Ustavili smo se v njegovi rojstni hiši, v cerkvi sv. Rufina, kjer je bil krščen, na trgu pred škofijo, kjer

se je odpovedal očetu in mu izročil svoja oblačila, in na njegovem grobu pod baziliko. O vseh teh dogodkih so nam spregovorili naši duhovni voditelji.

Popoldne smo šli peš do Porcijunkule. Najprej smo se zbrali v Kapeli zadnje večerje pri evharistiji. Potem nas je p. Janez vodil po samostanu od majhne cerkvice Marije Angelske, kjer je Frančišek živel s svojimi prvimi sobraty, do kraja, kjer je zaključil zemeljsko življenje.

Pred večerjo smo se ponovno odpeljali v mesto, da smo lahko začutili tudi njegov nočni utrip.

Sobota

Sobota je bila za nas božični dan. Takoj po zajtrku smo se odpeljali v Greccio, kjer smo sredi dneva obhajali »polnočnico«. Najprej smo se ustavili ob votlini, kjer je sv. Frančišek l. 1223 ob vrnitvi iz Svete dežele, kjer se je srečal s sultanom, obhajal praznik Jezusovega rojstva. Po sveti maši smo si ogledali še bogato razstavo jaslic z vsega sveta.

»Naše življenje lahko razdelimo na tri dele: na preteklost, sedanost in prihodnost.« Približno s temi besedami je nas, asiške romarje, prvi večer v homiliji nagovoril br. Štefan Kožuh OFMCap. »Vsako življenje na tem svetu pa je enkratno in neponovljivo, kratko in minljivo.«

Ta misel je mene in verjetno vsakega od nas spremljala vse štiri dni, ki smo jih skupaj preživel v Assisiju in okolici.

Narodni svet Frančiškovega svetnega reda Slovenije si je zadal nalogo, da v času svojega mandata pripravi romanje bratov in sester v Assisi. Romanje je v prvi vrsti namenjeno sestram in bratom OFS, pa tudi vsem, ki jim je sv. Frančišek Asiški blizu in bi želeli o njem še več izvedeti.

V četrtek, 7. novembra, zgodaj zjutraj je avtobus proti Assisiju odpeljal prve potnike. Na vmesnih postajah smo se pridružili še ostali. Zbrali smo se z raznih koncev Slovenije: od Murske Sobote do Pirana in od Solkana pa do Krškega. Z nami so bili tudi trije duhovni asistenti OFS: frančiškan p. Janez Papa, kapucin br. Marjan Potočnik in minorit p. Danilo Holc, ter predsednica narodnega sveta OFS s. Fani Pečar.

Četrtek

Prvi dan, že pozno popoldne, je bil cilj našega romanja samostan blizu slikovitega mesta Cortona, v katerem je živela tudi sv. Marjeta Kortonska, grešnica, ki je postala članica Frančiškovega tretjega reda. Tokrat se nismo ustavili na njenem grobu, ampak v Celle di Cortona (celicah) zunaj mesta, kjer nas je pričakal br. Štefan Kožuh. Predstavil nam je zgodovino kraja, kamor je večkrat zahajal tudi sv. Frančišek, in pomen samostana v zgodovini.

Iz Greccia smo se vrnili v Assisi, natančneje v Rivotorto, kjer smo imeli kosilo iz »popotne torbe«. Ker je bil to božični dan, ni manjkala niti božična orehova potica, s katero nas je presenetil pater Danilo. Imeli smo dovolj časa za oddih pred nadaljnjim ogledom Assisija.

Najprej smo se napotili k Sv. Damijanu zunaj mesta, kjer je Križani Kristus spregovoril sv. Frančišku in ga povabil, da popravi njegovo Cerkev. Od tam smo se povzpeli v mesto, v cerkev sv. Klare, kjer sestre klarise hranijo originalni križ iz cerkve sv. Damijana. Prisluhnili smo razlagi in se nato ustavili ob sarkofagu, v katerem leži telo sv. Klare. Kljub nekoliko spremenjenim pogojem zaradi epidemije smo se lahko udeležili večernic s sestrami klarisami.

Pred večerjo je bilo ravno še dovolj časa, da smo se nekateri povzpeli do trdnjave Rocca maggiore nad Assisijem, od koder je bil kljub dežju in vetru čudovit pogled na mesto s številnimi cerkvami in stolpi na eni strani ter mogočno baziliko sv. Frančiška na zahodni strani Assisija.

Po večerji so bolj utrujeni legli k počitku, nekateri pa smo pohiteli k Mariji Angelski, kjer sicer zaradi dežja ni bilo procesije z lučkami, je pa bila skupna molitev rožnega venca in pete litanije Matere Božje.

Nedelja

Zadnji dan smo se tudi mi povzpeli na goro La Verna, vendar ne peš, tako kot Frančišek in njegovi bratje. Prevzeli so nas lepota narave, skriti kotički in votline, v katerih so manjši bratje stoletja molili, ter kraj, kjer je bil sveti Frančišek po dolgem postu in molitvi dve leti pred svojo smrtjo zaznamovan s Kristusovimi ranami.

Naše romanje, pravzaprav duhovne vaje, smo zaključili s sveto mašo v kapeli sv. Lovrenca.

Vsi romarji smo se lahko prepričali, kako nas ima Bog rad. Vse dni, razen sobotnega večera, nas je obdaril s soncem, zato je bilo druženje še bolj prijetno. Bili smo res prava družina vseh starosti: od petnajst do petinosemdeset let! Avtobus je postal naš dom in cerkev, v katerem smo na poti skupaj molili serafski rožni venec, hvalnice in večernice. Pri molitvah in branju ter petju pri svetih mašah so sodelovali skoraj vsi romarji, zato so bile te še bolj globoko doživete.

Velika zahvala za vse, kar smo doživeli in prejeli, gre najprej dobremu Bogu. Zahvala in pohvale pa našim trem duhovnim asistentom in narodnemu svetu, ki so se kljub epidemiji odločili za izvedbo romanja in nam omogočili tako bogato in lepo duhovno doživetje. Ne smemo pozabiti tudi na Ludvika in Božidarja, voznika Tajhmantoursa, ki sta nam bila vedno na voljo in sta nas varno vozila po vsej dva tisoč kilometrov dolgi poti.

Štirje dnevi v Assisiju in drugih krajih so zdaj že preteklost, spomin nanje pa bo ostal in vse, kar smo doživeli, slišali in videli, bo imelo svoj vpliv na našo sedanost in prihodnost. Gotovo je vsak od nas dobil kakega novega prijatelja, Frančiškovega brata ali sestro.

Še nekaj prvih odmevov po vrnitvi domov

Andrejka in Milan

Pred 25 leti sva se poročila v cerkvi sv. Frančiška Asiškega v Mariboru in po 25 letih v zahvali za vse, kar sva skupaj prejela, poromala k sv. Frančišku v Assisi.

Iz Assisija se ravno tako vračava z eno veliko zahvalo odličnim organizatorjem romanja, vodstvu Frančiškovega svetnega reda. Znali ste potrpežljivo prisluhniti željam vsakega posameznika.

Z zahvalo našim trem duhovnim spremljevalcem; zaradi vas smo znali biti tudi v tišini in se samo čuditi ter dobiti odgovor na vprašanje: »Kaj Gospod želi od mene?«

Z zahvalo za solidarno sodelovanje med vsemi romaricami in romarji; bili smo zelo različne generacije, vendar zelo povezani med seboj.

In predvsem ... z zahvalo Bogu, da nama je z zgledom sv. Frančiška in sv. Klare pokazal pravo Ljubezen.

Aleš

Bogu hvala za vse lepo, kar nas je spremljalo na romanju po poteh svetega Frančiška. Čudovito smo bili povezani, doživeli smo en lep milostni čas. Vsa zahvala narodnemu svetu OFS za to organizacijo. Za mene je bilo to najlepše praznovanje rojstnega dne.

Anamarija

Željo, da doživim asiški duh in hodim po stopinjah asiškega Ubožca, sem nosila v srcu že več let. Tokrat se mi je želja izpolnila. Sedaj vem, zakaj se mi ni prej ponudila taka možnost, in razumem rek, da se zgodi vse ob svojem času. Vredno je bilo čakati prav na to romanje.

Po mami sem Italijanka (po očetu pa Vipavka) in po njeni zaslugi (verne žene in mame) že od malega poznam vse znane italijanske svetnike in svetnice. Več svetih krajev, zlasti po južni Italiji, sem tudi že obiskala, toda Assisija še nikoli, pa čeprav smo se večkrat peljali mimo, ko smo se vozili na poletne počitnice k nonoti in noni. Zato zares še enkrat iskrena hvala vsem organizatorjem za to romanje.

Stanka

Dolgo, dolgo je že tega, odkar sem romala po poteh asiškega Ubožca. Takrat smo, podobno kot to še sedaj počno mladi po letih in srcu, spali v šotorih pod oljkami. Tokrat sem bila prvič v teh krajih deležna vsega hotelskega udobja in lahko sem primerjala svoja doživetja v Assisiju iz mladosti s temi v zrelih letih. Kako drugače sedaj gledam na te prelepe Frančiškove kraje in na samega svetega Frančiška! Mladostno navdušenje nad temi kraji in asiškim Ubožcem je zamenjalo umirjeno zrenje po prelepi Umbriji in spoznanje, da je bil sveti Frančišek pravzaprav človek, ki je postal kakor Jezus. In prav zaradi tega je postal svetnik. Nekaj pa nesporno ostaja enako: prelepe cerkvice, ki jih je popravil Frančišek, nepozabne barve njihovih starodavnih fresk in dejstvo, da je najdragocenejši umbrijski zaklad pravzaprav onkraj vseh teh lepot. To je tista skrajna Frančiškova preprostost, ki ne potrebuje ničesar drugega, razen tega, da sme ljubiti najvišjega, vsemogočnega, dobrega Gospoda, ki mu gre vsa hvala, slava, čast in ves blagoslov. To iz srca želim sebi in vsem vam, ki ste me ljubeznivo vzeli s seboj na to romanje. Hvala vsem za ta lepa doživetja, za nadvse prijetno druženje ob zajtrkih in večerjah ter na vseh poteh, po katerih smo v teh nekaj dneh romali kot bratje in sestre.

Srečanje družine Kolenko 2021

Zdenka Golub

V nedeljo, 29. avgusta, se je na Ptujski Gori zbrala družina Kolenko na vsakoletnem družinskem srečanju. Zbralo se je 45 sorodnikov. Zaradi epidemije so se zbrali v manjšem številu, običajno jih je bilo tudi do 90. Po maši so se zbrali v župnijskem domu na kosilu in se družili do večera.

Dokler je bila živa mama, so se zbirali doma ob njenem godovnem dnevu. Po smrti matere so se še dolga leta zbirali na domačiji, kasneje pa so za srečanja izbirali božja svetišča. Pred dvema letoma so se zbrali na Brezju in mašo darovali ob polni cerkvi romarjev, kar je bilo še posebej svečano, čustveno in doživeto.

Sorodniki so se zbrali ob 12. uri v baziliki Marije Zavetnice s plaščem na Ptujski Gori, najlepšem romarskem središču. Sv. mašo je daroval p. Tarzicij Kolenko ob somaševanju nečaka p. Vladimirja Kolenka, ki deluje v Vipavskem Križu. Pri maši so sodelovali sorodniki, s petjem in igranjem na kitaro sta mašo spremljali Martina in Maja.

Letošnje srečanje je potekalo predvsem v znamenju hvaležnosti za toliko let življenja, saj so še vsi bratje in sestre živi ter imajo skupaj povprečno 84 let. Pri maši so se zahvalili za vse dobro in za zdravje, vsak zase pa je v tišini povedal, za kaj je hvaležen.

Pater Tarzicij Kolenko se trudi in zapisuje vse pomembne družinske dogodke in ima celotno družinsko drevo. Korenine družine Kolenko segajo v leto 1929, v Novo vas pri Ptuj, ko sta se poročila Marija in Jožef ter si skupno ognjišče ustvarila v skromni hiški, kriti s slamo. Luč sveta je ugledalo devet otrok: štirje bratje in pet sester. En brat je v zgodnjem otroštvu umrl. Bili so težki časi in starša sta neizmerno garala na manjši kmetiji.

Toda nikoli niso bili tako utrujeni, da zvečer ne bi molili in se priporočili v

Božje varstvo. Otroci so malo zrasli in starši so pričeli graditi novo hiško. Material za hišo je bilo skoraj nemogoče kupiti, tudi če si imel denar, ki pa ga seveda v tistem času ni bilo. Otroci se spominjajo, kako so hodili čistiti opeko na ruševine na Ptuj po 2. svetovni vojni. Nato so z domačimi voli vozili opeko domov. Stric Martin je bil priučen zidar in jim je gradil hišo s pomočjo cele družine. Sam je velikokrat rekel, da so prava družinska firma. Hiša je bila zgrajena, toda družina Kolenko se nikakor ni mogla vseliti vanjo. Nekega dne je mama sklicala vse otroke, s sten v stari hiši so pobrali vse božje podobe, s polic vse kipce. Vsak otrok je nekaj nesel v novo hišo. Tako so v procesiji odšli v novo hišo in zraven molili. Mama je hišo pokropila, slike so obesili in kipce položili na police. Tistega dne jih je hiša sprejela in mirno so zaživeli v večjih prostorih. Drug za drugim so otroci odhajali od doma. Doma je ostal sin Ciril, tam si je ustvaril svojo družino in poskrbel za starše.

Pater Tarzicij se spominja, da so redno zahajali k šmarčni pobožnosti, in ko so prišli domov, so še vedno molili. Oče je cel dan oral, zvečer pa skupaj z družino predano molil. Tarzicij je kot šolarček vsako jutro ministriral. K maši ga je vedno spremljala mama; on je šel nato v šolo, mama pa peš domov na delo, ki jo je čakalo.

Na temelju globoke vere, ki so jo starši prenesli na otroke, se je Tarzicij odločil za duhovniško pot, sestra Micka pa je bila 65 let gospodinja v minoritskem redu.

Sama sta bila potem zgled nečaku Vladimirju Kolenku, ki je postal duhovnik, in nečaku Alešu Štamflu, ki je član organizacije Rimskokatoliške cerkve Opus Dei (Božje delo).

Tako ima rod Marije in Jožefa živih vseh osem otrok: Miciko, ki ima 92 let, Liziko, ki šteje 90 let, Tarzicij ima 89 let, Ciril 87, Jože 85 let, Ivanka šteje 83 let, Anica 82 let, Trezika 76 let; imajo 19 vnukov, 40 pravnukov in 5 pravnukov.

Fotografija: Andrej Rašl

Duh Assisija

Mojca Špende

želje so izpolnjene v tebi, o sveto mesto.« Na pot je odšla, ker je provinca sester FMM, ki vključuje tudi sestre v Sloveniji, želela pomagati provinci v Sveti deželi. Delala je v hiši, kjer skrbijo za ostarele sestre in nudijo prostor romarjem. Sama je pomagala predvsem starejšim sestram.

Za njo nam je košček srca odkril še brat Krizostom Komar, ki je bil v Jeruzalemu sicer že štirikrat, a ga je izkušnja pred desetimi leti močno zaznamovala. Tam je preživel dva bogata meseca, po njegovi izkušnji pa je bila izdana tudi knjiga.

Po krasnih pričevanjih je v obednici sledilo skupno kosilo, ki nas je okrepčalo za delavnice; te so potekale pred sveto mašo. Izbirali smo lahko med adoracijo, pričevanjem novomašnikov br. Jurija Slamnika in br. Klemna Slapšaka ter izdelavo križa miru, ki smo ga uporabili tudi pri sveti evharistiji.

Zaključno mašo je daroval br. Primož Kovač. Ob njegovih spodbudah in z bogastvom pričevanj smo v poznem popoldnevu zapustili savinjsko prestolnico in se polni odmevov razpršili po vseh koncih naše prekrasne Slovenije.

Na prijetno soboto, 23. 10. 2021, smo se ob 10.00 zbrali pri bratih kapucinih v Celju. Ob pogledu na prekrasen grad, ki se bohoti na sosednjem hribu, in pod okriljem sv. Miklavža ter sv. Cecilije smo eden za drugim vstopali v samostansko obednico in se posladkali s piškoti, kavo in čajem.

Z uvodom v cerkvi je br. Vinko Škafar predstavil versko življenje v Celju. Nato je s. Tina Dajčar z molitvijo pričela srečanje ter nas s psalmom 122 in ogledom filma Peace for Jerusalem uvedla v čudoviti pričevanji, ki sta sledili.

Najprej je svoje doživetje Jeruzalema opisala s. Mojca Korošec, ki je tam živela leto in pol. Že veliko časa pred tem jo je nagovaljal verz iz brevija: »Vse moje

»Jaz sem pot, resnica in življenje«

s. Metka Kos FMM

Evangelist Janez je zapisal besede, ki jih je Jezus izrekel svojim učencem: »Jaz sem pot, resnica in življenje.« Te besede so se vtisnile tudi v srce s. Ive Horvat, frančiškanke Marijine misijonarke, zato si jih je izbrala za geslo večnih zaobljub. V nedeljo, 7. novembra, je namreč s. Iva v minoritski cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptuj izpovedala večne zaobljube. Slovesne svete maše in praznovanja so se poleg sester iz Ljubljane in Celja, bratov minoritov in kapucinov udeležile tudi sestre iz Avstrije, s Poljske in Madžarske, njena družina, prijatelji in župljani njene domače župnije Videm pri Ptuj.

Mašo je ob navzočnosti drugih duhovnikov daroval p. Cristian Balint, medtem ko je zbrane v pridigi nagovoril jezuit p. Miran Žvanut. Sestre in vsi navzoči smo bili prijetno preseščeni, ko je pridigo začel v poljščini, nadaljeval v slovenščini in zaključil v angleščini. Tako nam skoraj ni bilo treba prevajati, kar sestre običajno počnemo, ko sedi poleg nas sestra druge narodnosti. Bogoslužje je bilo res zelo bogato. Na koro so prepevale sestre z brati kapucini. Nebeške glasove so spremljale klaviature, zvok flavte, kitare, mandoline, kontrabasa in bobna. Močno so nam odmevale tudi besede domačega župnika p. Tarzicija,

ki je v uvodu v Oče naš povedal, kako je Iva klicala v otroštvu za očeta svojega očeta, kako je Frančišek odkril, da je njegov oče nebeški Oče, in kako je Gospod tudi s. Ivo poklical, da najde dom, ljubezen in varnost pri svojem nebeškem Očetu.

Sestra Iva je ob koncu svete maše

prejela misijonsko poslanstvo od generalne predstojnice, ki ji ga je izročila provincialna predstojnica s. Marzena Dzikowska. Poslana je v provinco Indonezije. Nekateri so navdušeno ploskali, drugi so ostali brez sape. Sestre pa smo se veselile, ker je Gospod s. Ivo poklical, da bo priča vstalega Gospoda v največji muslimanski državi na svetu, ki ima le tri odstotke kristjanov.

Po sveti maši smo med voščili s. Ivi in prigrizkom še naprej prepevali ter se Gospodu zahvaljevali za čudovita dela, ki jih pripravlja na njeni misijonski poti. V atriju minoritskega samostana je bilo domače in veselo še dobro uro. Praznovanje se je nadaljevalo s kosilom in pred sladico nam je s. Angela, doma iz Indonezije in misijonarka na Poljskem, predstavila še nekaj fotografij in zanimivih informacij o Indoneziji. Prav tako smo zaplesali indonezijski ples, ki je po dolгих urah sedenja zelo dobro del. Praznovanja seveda nismo mogli zaključiti brez zahvale Bogu za tako čudovit dan, ki smo ga bili deležni. Zmolili smo večernice in prosili Gospoda, naj vodi s. Ivo na vseh njenih poteh, da bo njeno življenje obrodilo stoteren sad. Vsem, ki berete te vrstice, pa priporočamo s. Ivo v molitev in se vam že vnaprej zahvaljujemo za duhovno povezanost.

+ p. Jože Anton Osvald

p. Milan Kos

17. novembra 2021 je v 83. letu življenja svoje oči zatisnil minorit in zvest Jezusov duhovnik p. Jože Osvald. Kakor sv. Jožef, katerega leto obhajamo in katerega ime je nosil, je bil tudi p. Jože človek, poln vere v Božjo previdnost.

P. Jože se je rodil 14. marca 1939 v Lomanošah (Gornja Radgona) očetu Antonu in Mariji, roj. Žnidarič. V družini je bilo dvanajst otrok. Redovno ime Jože si je sam izbral v noviciatu, saj so ga starši krstili kot Antona. O svojem imenu je pojasnjeval: »Rodil sem se v marcu, in ko me je mama kmalu nesla h krstu, so mi nekateri hoteli dati ime Jože, zaradi sv. Jožefa, ki goduje v mesecu marcu. Mama pa mi je dala ime Anton, ker je tako bilo ime očetu. Sam pa sem si pozneje izbral redovno ime Jože.«

O svojem duhovnem poklicu, ki ga je začutil že v otroških letih, nam je v nekem pogovoru zaupal: »Domača hiša je bila vedno odprta za duhovnike

in domačega župnika sem zelo spoštoval. Brata Janeza in mene je nagovarjal, da bi se kateri odločil za duhovniški poklic. Odločila sva se oba, vendar je izbral brata. Jaz sem pa moral ostati doma. Ves čas sem čutil, da me Bog kliče, in sem želel postati redovnik, ne toliko duhovnik. Po posredovanju župnika sem prišel do minoritov.«

Leta 1958 je vstopil v minoritsko malo semenišče v Zagrebu. Po letu noviciata je prve zaobljube izpovedal leta 1962. Po končani filozofiji v Zagrebu in slovesnih zaobljubah 4. oktobra 1965 pa je odšel na študij teologije v Ljubljano. Mašniško posvečenje je prejel 29. junija 1969 v Mariboru.

P. Jože je veliko let in moči posvetil delu na župnijah. Nobeno pastoralno delo mu ni bilo tuje in kljub težavi z govorom ga je goreče opravljal. Rad je ponavljal: »Duhovnik naj ne išče svoje volje ter zna prisluhniti Božji volji. Vedno mora biti majhen in umirati svoji sebičnosti. Prepusti naj se Božji volji, Bogu, Jezusu, Mariji. Duhovnik se nikoli ne sme imeti za nekaj več. Sam grem rad v spovednico in rad obiskujem bolnike. Poskušam biti »božji poslanec«, kar naj bi duhovnik bil.«

P. Jože je kot duhovni asistent različnih krajevnih bratstev OFS Slovenije rad širil Frančiškovega duha. Poleg župnijske pastore je imel tudi veliko duhovnih vaj za mlade in za starejše. Duhovno je spremljal skavte na Ptuj, vodil molitvene skupine in ustanovil skupino Prenova v Duhu na Ptuj.

P. Jože zapušča močan pečat tudi v slovenski minoritski provinci. Predstojniki so ga kmalu prepoznali kot primerne za vzgojitelja. To službo je v Sostrem opravljal

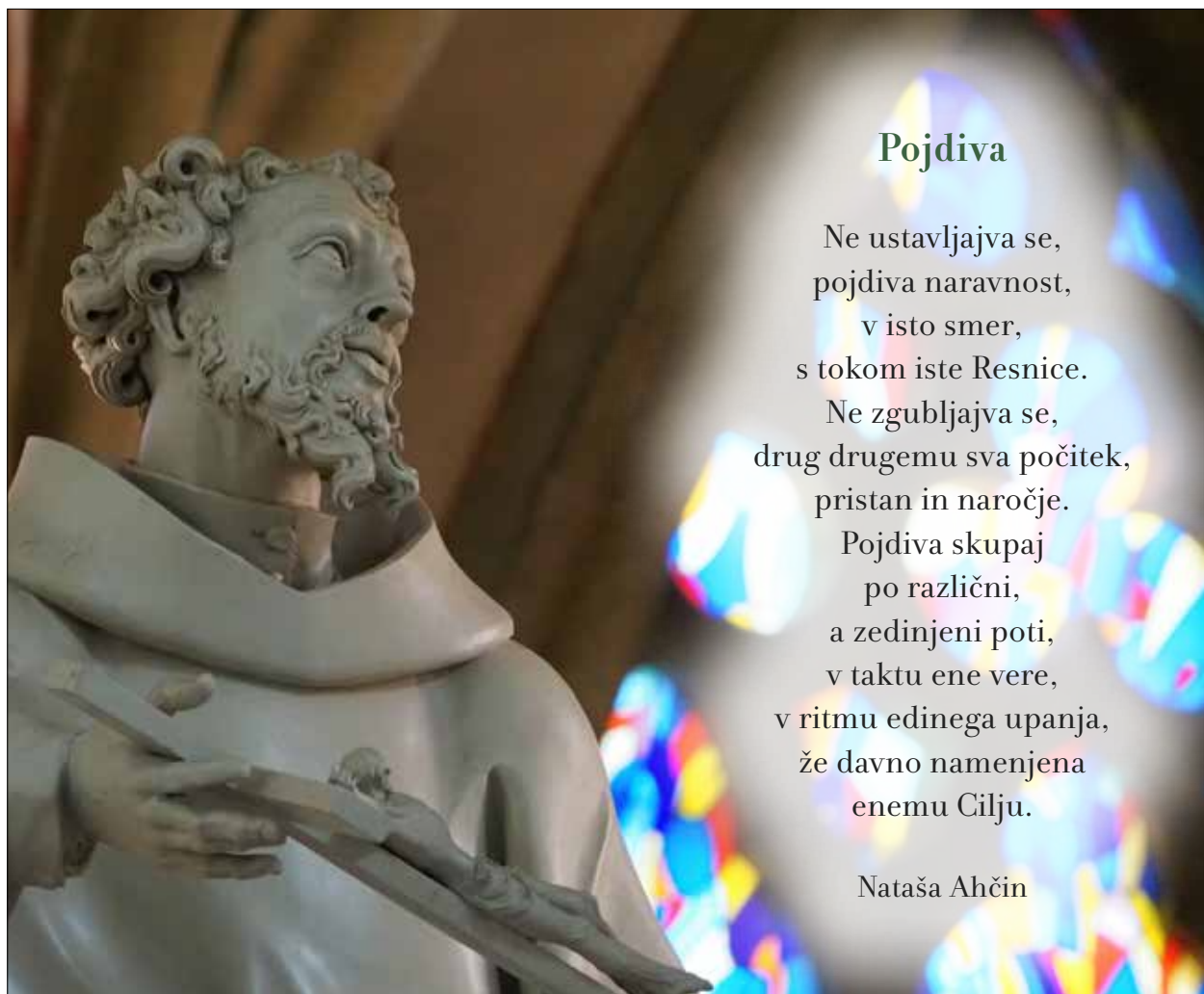
med letoma 1972 do 1978 in ponovno od 1983 do 1989. Ob tem je bil veliko let še spiritual v vzgojnih ustanovah. V nekem pogovoru je dejal, »da je to službo razumel kot Božji dar. Za vzgojitelja ni toliko pomembna nadarjenost kot povezanost z Bogom. Kot redovnik sem se z dušo in srcem odločil za Boga. Bogoslovcem sem rad ponavljal, da življenje ni samo akcija. Akcijo mora spremljati tudi kontemplacija in molitev.«

Službo predstojnika samostana je opravljal na Ptujski Gori in v samostanu sv. Viktorina na Ptuj. Nekaj časa je bil v vodstvu province tudi svetovalec. Kot animator za duhovne poklice je rad nagovarjal mlade za izbiro te življenjske poti.

Ljubezen in pobožnost do Brezmadežne zapiše kot neke vrste svojo duhovno oporoko. Že za svoje novomašno geslo si je izbral misel sv. Maksimilijana Kolbeja: »Vse premorem v Njem, ki je po Brezmadežni moja moč.« Dolga leta je izdajal glasilo za gibanje Vojska Brezmadežne ter zanj mnoge navduševal. Glede tega gibanja je nekoč takole dejal: »V tem vidim Marijino delo ob svoji nemoči. Z molitvijo človek vse premaga. Odkar se spominjam, ni bilo dneva niti večera, da ne bi zmolil enega dela rožnega venca. Vsem sem priporočal, naj molijo za nove duhovne poklice.«

Zadnja leta je p. Jože preživel v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj. Čeprav je bil preizkušan z boleznijo in vdan v Božjo voljo, je prežet z globoko duhovnostjo bogatil brate ter nam ostal za zgled.

Mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikel DJ je 19. novembra 2021 ob somaševanju duhovnikov v minoritski cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptuj zanj daroval sveto mašo zadušnico. Pokopan je na starem ptujskem pokopališču.

Pojdiva

Ne ustavlja se,
pojdiva naravnost,
v isto smer,
s tokom iste Resnice.

Ne zgublja se,
drug drugemu sva počitek,
pristan in naročje.

Pojdiva skupaj
po različni,
a zedinjeni poti,
v taktu ene vere,
v ritmu edinega upanja,
že davno namenjena
enemu Cilju.

Nataša Ahčin

Pismo in prošnja nadškofa iz Smirne

Izmir, 24. novembra 2021

Spoštovani in dragi bralci revije Med nami!

Obračam se na vas kot prijatelje, s katerimi smo skupaj romali v Assisi, se srečevali na različnih srečanjih in poteh. Pred kratkim sem srečal asiško romarko v Lyonu, v Franciji, kamor sem bil povabljen na podelitev palija tamkajšnjemu nadškofu. Ko me je kot sestra uršulinka prišla pozdravit v zakristijo, je nisem spoznal, in ko mi je rekla, da smo nekoč romali skupaj v Assisi, me je to srečanje ganilo do solz.

Mnogo let je že minilo, odkar smo se prvič podali v Assisi, mnogo let je preteklo, odkar nisem več v Sloveniji. Moje romanje se nikakor ne konča. Bogu sem hvaležen za prehojeno pot, za delo, ki sem ga mogel opraviti v letih svojega duhovniškega poslanstva. Pred enim letom se je zame začelo nekaj novega, veliko težjega in mnogokrat tudi nedoumljivega.

Postavljen sem bil za pastirja smirnski Cerkvi, edini Cerkvi, omenjeni v Apokalipsi, ki je še ostala živa. Našel sem stanje, ki si ga škof težko predstavlja in ga ni lahko sprejeti: potres je poškodoval katedralo, cerkev sv. Polikarpa, ki se drži škofije, in cerkev v Karšiyaki, kjer sem sedem let deloval kot duhovnik.

Naše finančno stanje je zelo slabo in sami ne zmoremo pokriti stroškov vseh potrebnih popravil. Zato prosimo na vse strani,

obračamo se na različne organizacije. Nekaj sredstev smo že dobili, vendar še zdaleč ni dovolj. Zato se na vas obračam z veliko prošnjo, da prispevate kakšen majhen delež za popravilo naših cerkva, ki so velik zaklad naše stoletne dediščine in edini prostor našega upanja. Sledimo načelu »zrno do zrna, kamen do kamna«.

Iskreno se vam zahvaljujem za vsak dar; naj bosta dva novčiča, ki vam bosta dala čutiti Božjo bližino in srečo. Ničesar ne bomo nesli s seboj s tega sveta; tega se sam pri sebi zelo zavedam, zato je bilo vse, kar sem mogel v življenju z Božjo pomočjo narediti, za Cerkev. S skupnimi močmi gradimo božjo hišo kakor nekoč sveti Frančišek! Že vnaprej vam želim, da vam Bog povrne s svojo milostjo, in kličem na vas Božji blagoslov. Obenem pa vam že sedaj želim, da vas adventno hrepenenje pripelje k jaslom, kjer leži naš Odrešenik. Naj vas spremlja Božji blagoslov.

p. Martin Kmetec, smirnski nadškof

Trkamo na odprto srce naših bralcev s prošnjo za pomoč našemu misijonarju v Izmirju. Pomagajmo mu skrbeti za božjo hišo!

Svoje darove lahko nakažete na številko

TRR-računa: SI56 0420 2000 3336 155

(Slovenska minoritska provinca, Minoritski trg 1, 2250 Ptuj)

Pripis: SMIRNA

Za vsak najmanjši dar se iz srca zahvaljujemo. Mir in dobro!

BOŽJI OTROK

Dovoli mi, Božji Otrok,
da te položim v srca osamljenih.
Tvoj nasmeh bo ogrel
njihovo hladno samoto.

Dovoli mi, Božji Otrok,
da te povijem v solze žalostnih.
Tvoj pogled bo osončil
njihovo trpko bolečino.

Dovoli mi, Božji Otrok,
da te zazibljem v uboštvo najrevnejših.
Tvoje drobne ročice
jim bodo nasipale bogastvo nebes.

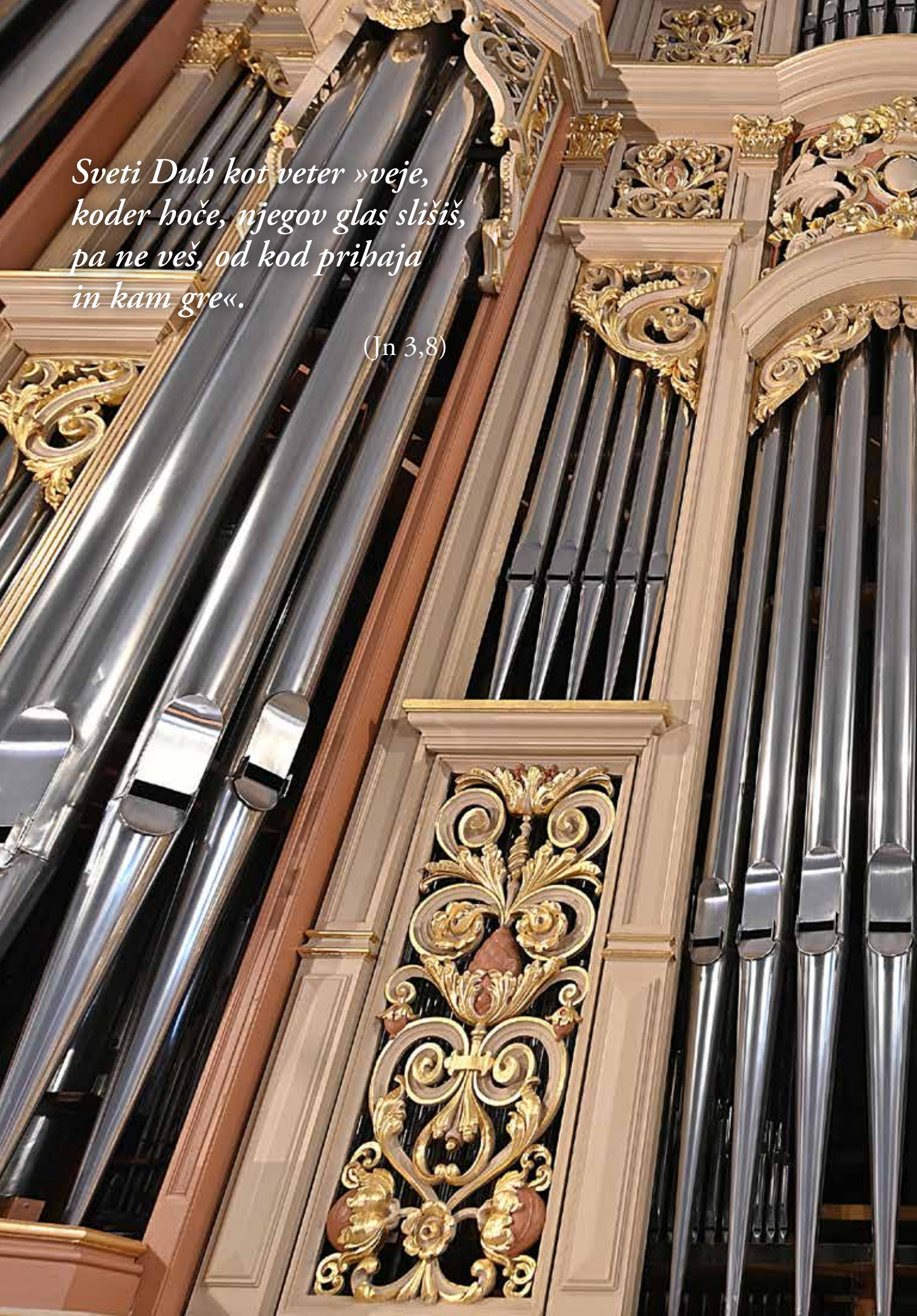
O, dovoli mi, Božji Otrok,
da te podojim s kriki obupanih.
Tvoje malo telo
jih bo nahranilo s Kruhom življenja.

Dovoli mi, Božji Otrok,
da ti zapojem uspavanko vseh predanih.
Tvoj sen jih bo blagoslavljal
na stezah miru.

Nataša Ahčin

V temo negotovosti, strahu, naveličanosti in razdeljenosti je
zasijala Luč, preprosta bližina Božjega Otroka, ki nam prinaša
neizmerno bogastvo odrešenja. Ljubezen je v jaslih rojena, da bi v
srcih dozorela v mir in bratstvo. Želimo vam polnost veselja v Bogu,
ki prihaja kot kruh življenja.

Uredniški odbor

A close-up, low-angle shot of a grand organ. The image shows several tall, silver-colored metal pipes with flared tops. The pipes are set within a wooden frame adorned with intricate, gilded carvings of acanthus leaves and scrolls. The lighting is warm, highlighting the textures of the wood and metal.

*Sveti Duh kot veter »veje,
koder hoče, njegov glas slišiš,
pa ne veš, od kod prihaja
in kam gre«.*

(Jn 3,8)